

Ήταν οι αρχαίοι Κρήτες εβραίοι;

Υπάρχει λογική στο παράλογο;

Στον "λαβύρινθο" της Κρήτης θα "πεθάνει" ο ιουδαϊσμός.

Πολλά λέγονται και πολλά ακούγονται αυτόν τον καιρό γύρω από την καταγωγή των Μινωιτών Κρητικών. Εμφανίζονται πολλοί υποψήφιοι "πατέρες" ενός πολιτισμού, ο οποίος ποτέ δεν θεωρήθηκε "ορφανός". Είναι βέβαιο ότι αυτά όλα δεν είναι τυχαία, παρά κρύβουν μεθοδεύσεις, των οποίων τους στόχους θα μάθουμε σύντομα. Κάποιοι είναι προφανές ότι στο άμεσο μέλλον θα εγείρουν θέμα διεκδικήσεων στην ελληνική Μεγαλόνησο. Αυτοί οι αυθαίρετοι σφετεριστές του νησιού είναι εκείνοι που "ανοίγουν" τη συζήτηση περί της καταγωγής των αρχαίων Κρητών. Το πιο τραγικό για όλους αυτούς που τα μεθοδεύουν είναι ότι δεν μπορούν να στηρίξουν τους ισχυρισμούς τους ούτε με βάση την απλή λογική. Πόσο μάλλον με βάση την πάγια επιστημονική πρακτική, η οποία απαιτεί την κατάθεση αδιάσειστων ιστορικών στοιχείων.

Είναι τόσο προφανές το αβάσιμο των ισχυρισμών τους, που δεν υπάρχει καν λόγος να καταφύγουμε στην αναζήτηση στοιχείων από έγκυρες ιστορικές πηγές. Να χρησιμοποιήσουμε δηλαδή μεθόδους, οι οποίες ανήκουν στη σφαίρα της επιστήμης της ιστορίας. Εμείς, επειδή σεβόμαστε όλους τους σοβαρούς λαούς, που έχουν αφήσει πίσω τους "έργο", θεωρούμε ότι μόνον αυτοί δικαιούνται να αντιμετωπίζονται με τον σεβασμό στα δεδομένα της ιστορικής επιστήμης. Για τους Εβραίους δεν θεωρούμε καν την ανάγκη να επικαλεστούμε ιστορικές αποδείξεις. Οι ίδιοι δεν το δικαιούνται και εμείς δεν καταδεχόμαστε να το κάνουμε αυτό. Για τους Εβραίους αρκεί η απλή λογική ...και περισσεύει. Δεν δικαιούνται τα "παράσιτα" να μελετηθούν όμοια με τα "θηρία" της ανθρωπότητας.

Θα πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά, για να καταλάβει ο αναγνώστης τι ακριβώς θέλουμε να πούμε. Υπάρχουν μερικά ιστορικά προβλήματα, τα οποία, για να λυθούν, απαιτούν λεπτομερείς ιστορικές αποδείξεις και άλλα που για το ίδιο αποτέλεσμα απαιτούν μόνον τη λογική. Απλά πράγματα. Όταν έχεις ένα παιδί, του οποίου την πατρότητα διεκδικούν πολλοί άνδρες, πρέπει να κάνεις έρευνα DNA. Να χρησιμοποιήσεις το σύνολο της διαθέσιμης τεχνολογίας προκειμένου να επιβεβαιώσεις ή να απορρίψεις τον ισχυρισμό του κάθε υποψηφίου. Να παραθέσεις τεκμήρια, τα οποία θα καταστήσουν άτρωτη αυτήν τη γνώματευση. Το τεστ DNA είναι ένα αξιόπιστο επιστημονικό μέσο, για να "αποφανθεί" κάποιος για το ποιος από τους επίδοξους διεκδικητές της πατρότητας έχει δίκιο και όλοι οι υπόλοιποι άδικο. Ποιος ΕΝΑΣ λέει την αλήθεια και ποιοι ΟΛΟΙ οι υπόλοιποι λένε ψέματα.

Αυτά όλα έχουν σημασία, όταν οι υποψήφιοι είναι "ικανοί" ως άνδρες. Όταν ο καθένας από αυτούς, που θα εξεταστεί για τους ισχυρισμούς του, ακόμα κι αν δεν είναι ο πατέρας, θα μπορούσε να είναι. Όταν κάποιος είναι "στείρος", δεν χρειάζεται καν να μπεις στον κόπο να τον "αναλύσεις". Όταν κάποιος έχει υποστεί "στείρωση" από τη βρεφική του ηλικία, δεν υπάρχει λόγος να γίνει ανάλυση DNA. Ότι κι αν ισχυριστεί είναι ψέμα, εφόσον δεν έχει ούτε τη θεωρητική δυνατότητα να γίνει πατέρας. Δεν τον αφορά καμία ανάλυση DNA. Αυτό ακριβώς συμβαίνει με τους Εβραίους. Δεν μπορούν να είναι οι δημιουργοί του Μινωικού Πολιτισμού, γιατί απλούστατα είναι "στείοι" στον τομέα της δημιουργίας. Δεν μπορεί να είναι δημιουργοί του Μινωικού Πολιτισμού, γιατί δεν θα μπορούσαν να είναι δημιουργοί και κανενός άλλου πολιτισμού.

Θα μπορούσαν δηλαδή ακόμα και οι Μάγια ή οι Ίνκας να διεκδικήσουν την "πατρότητα" του Μινωικού Πολιτισμού, αλλά όχι οι Εβραίοι. Όσο παράλογοι εκ πρώτης όψεως κι αν φαίνονταν οι ισχυρισμοί των υπερατλαντικών "σφετεριστών", θα απαιτούνταν ιστορικά στοιχεία για ν' αποκρουστούν. Το απαιτεί η αλήθεια και το απαιτεί ο σεβασμός απέναντι σ' αυτούς τους λαούς. Το ίδιο όμως δεν ισχύει, όταν οι "σφετεριστές" είναι Εβραίοι. Δεν ακολουθείται αυτή η διαδικασία, όταν αυτοί οι ισχυρισμοί έρχονται από την πλευρά των Εβραίων. Γιατί; Γιατί οι μεν είναι "ικανοί" δημιουργοί πολιτισμών και θα μπορούσαν θεωρητικά να είναι οι δημιουργοί και του Μινωικού Πολιτισμού, ενώ οι δε είναι "ανίκανοι" και δεν θα μπορούσαν να είναι δημιουργοί όχι μόνον του Μινωικού Πολιτισμού, αλλά και του οποιουδήποτε πολιτισμού, όσο ασήμαντος κι να ήταν αυτός.

Αυτό σημαίνει απλά ότι οι Μινωίτες δεν θα μπορούσαν για κανέναν λόγο να είναι Εβραίοι. Θα μπορούσαν να είναι ακόμα και εξωγήινοι, αλλά όχι Εβραίοι. Γιατί; Γιατί απλούστατα ό,τι κι αν ήταν, ήταν δημιουργοί πολιτισμού. Οι δημιουργία ενός πολιτισμικού μοντέλου απαιτεί κόπο, γνώση και προπάντων θυσία. Απαιτεί να μετακινήσεις "βουνά", να εκτρέψεις "ποταμούς" και να πολεμήσεις όλους εκείνους, οι οποίοι θα θελήσουν να σου αρπάξουν τον καρπό του κόπου σου. Απαιτεί τόνους ιδρώτα, χιλιάδες αγωνίες, άπειρες απογοητεύσεις και αίμα. Πολύ αίμα. Όσο πιο σημαντικός είναι ο καρπός του επιτεύγματός σου, τόσο πιο δελεαστικός γίνεται για τον περίγυρο, ο οποίος θέλει να τον οικειοποιηθεί. Θηρία αδίστακτα, που θέλουν ν' αρπάξουν αυτό το οποίο δημιούργησες. Δολοφόνοι, που θέλουν να κατοικήσουν στο παλάτι το οποίο έχτισες. Διψασμένοι κακοποιοί, οι οποίοι θέλουν να πίνουν νερό από τη βρύση που κατασκεύασες. Αδίστακτοι πεινασμένοι, οι οποίοι θέλουν να χορτάσουν από το χωράφι που έσπειρες.

Ένας λαός αδύναμος δεν μπορεί να δημιουργήσει ένα τέτοιο πολιτισμικό μοντέλο, όχι τόσο επειδή δεν μπορεί να το "στήσει", όσο επειδή δεν θα του επιτρέψει ο περίγυρος να το κρατήσει για λογαριασμό του. Η ανθρωπότητα έχει άγρια ένστικτα και για όσο διάστημα δεν βρίσκεται η ιδανική λύση στα προβλήματά της, θα λειτουργεί σαν αγέλη θηρίων. Αγέλη πεινασμένων θηρίων, τα οποία, όταν δεν τους φτάνουν αυτά τα οποία έχουν, αρπάζουν κι αυτά των άλλων. Μέσα σ' αυτό το άγριο και φονικό ανθρώπινο περιβάλλον ο καθένας

λειτουργεί με τον τρόπο που τον συμφέρει. Με τον τρόπο που τον βολεύει να επιβιώσει. Είναι λογικό λοιπόν ένας αδύναμος λαός ν' αποφεύγει τη δημιουργία, γιατί αυτή "προκαλεί". Η πρόκληση φέρνει την "περιέργεια" των άλλων θηρίων και από εκεί ξεκινάει η μάχη. Η σκληρή μάχη για τα λίγα "καλά", που μπορεί να κοστίσει τα πάντα.

Το να δημιουργήσει λοιπόν πολιτισμό ένας αδύναμος λαός, είναι σαν να πάει ένα κουνέλι και να φτιάξει τη φωλιά του στο πιο καλό, δροσερό και βολικό μέρος στη μέση της ζούγκλας. Τόσο καλό, που ...θα το ζήλευαν και τα λιοντάρια. Τα λιοντάρια δεν ζηλεύουν. Τα λιοντάρια παίρνουν αυθαίρετα ό,τι τους αρέσει. Στη ζούγκλα δεν ισχύει το ...όποιος πρόλαβε ή το ...όποιος το σκέφτηκε πρώτος. Στη ζούγκλα ισχύει το ...όποιος μπορεί και όποιος αντέχει να μείνει τελευταίος. Αυτό σημαίνει ότι το κουνέλι δεν ξεκινάει καν να δημιουργήσει κάτι, το οποίο γνωρίζει εκ των προτέρων ότι δεν μπορεί να το κρατήσει. Δεν βάζει ούτε μια στιγμή κόπου για κάτι το οποίο γνωρίζει εκ των προτέρων ότι δεν θα το απολαύσει. Άρα; Άρα οι μόνοι που μπορούν να χτίσουν στη μέση της ζούγκλας, αν το αποφασίσουν είναι τα λιοντάρια, γιατί είναι τα μόνα που μπορούν να υπερασπιστούν τον κόπο τους από όλους τους πιθανούς και απίθανους σφετεριστές. Το "κέντρο" της ζούγκλας, δηλαδή, είναι ένα "οικόπεδο", το οποίο πολλοί το θέλουν, αλλά ελάχιστοι πηγαίνουν να το "κατοικήσουν".

Αυτό, το οποίο γνωρίζουν τα κουνέλια στη ζούγκλα, το γνωρίζουν πολύ καλύτερα οι άνθρωποι. Τα εξυπνότερα, ισχυρότερα, πιο αδίστακτα και πιο άπληστα θηρία της φύσης. Η ανθρωπότητα, στα χιλιάδες χρόνια της πορείας της, λειτούργησε με βάση αυτά τα δεδομένα. Ζούσε με βάση τον νόμο του ισχυρού. Οι ισχυροί λαοί "έχτιζαν" στο κέντρο της "ζούγκλας" και οι αδύναμοι βολεύονταν όπου τους άφηναν να βολευτούν. Οι ισχυροί έμεναν σε λίθινα σπίτια στο "κέντρο" των εξελίξεων και οι αδύναμοι έμεναν σε τέντες της "περιφέρειας" αυτών των εξελίξεων. Οι ισχυροί δεν φοβούνταν να το κάνουν, γιατί ήταν διατεθειμένοι να πληρώσουν το κόστος της επιλογής τους. Ήταν ανά πάσα στιγμή διατεθειμένοι να χύσουν το πολύτιμο αίμα τους, προκειμένου να την υπερασπιστούν.

Τα πολιτισμικά μοντέλα, δηλαδή, απαιτούν "Ικτίνους" και "Φειδίες", για να παράγουν το έργο τους, αλλά απαιτούν και "Λεωνίδες", για να τα προστατεύσουν. Μάλιστα τους "Λεωνίδες" τους χρειάζονται από την αρχή της ύπαρξής τους και σε καθημερινή βάση, γιατί τους μεγαλοφυείς "Ικτίνους" πρέπει να τους περιμένεις ακόμα και αιώνες, προκειμένου να γεννηθούν και να παράγουν. Πρώτα παράγεις τους "Λεωνίδες" —διατεθειμένους να θυσιάζονται, όταν υπάρχει κίνδυνος από τον απειλητικό περίγυρο— και μετά παράγεις "Ικτίνους", ώστε με τα έργα τους να τρομάξεις εσύ τον περίγυρο. Πρώτα παράγεις "Λεωνίδες", για να εξασφαλίσεις το "οικόπεδο" που σου επιτρέπει να επιβιώνεις και κατόπιν, αν τα καταφέρεις και προοδεύσεις, τολμάς να δημιουργήσεις και τα "σύμβολά" σου πάνω σ' αυτό το "οικόπεδο".

Αυτό είναι το όλο θέμα. Αν δεν μπορείς να μετατρέψεις τα σύνορα του πολιτισμού σου σε επικίνδυνες "Θερμοπύλες" για τους ξένους, δεν ξεκινάς να τον χτίσεις. Οι "Θερμοπύλες" κοστίζουν σε αίμα και αυτό το γνωρίζουν οι λαοί. Το πληρώνουν οι λαοί, εφόσον οι "Λεωνίδες", οι οποίοι θα παραστήσουν τα "αναλώσιμα", για να προστατεύσουν τον πολιτισμό τους, είναι τα δικά τους παιδιά. Μια τεράστια ανθρωποθυσία στον βωμό της ανάπτυξης. Ένα από τα πολλά παράδοξα της ανθρώπινης φύσης, που δίνει σχετικά εύκολα τον θάνατο ως αντιπαροχή για μια καλύτερη ζωή.

Αυτούς τους "Λεωνίδες", για να τους παράγεις και να τους έχεις πάντα διαθέσιμους, θα πρέπει να τους διαμορφώσεις ανάλογα την παράδοσή σου. Την παράδοση, η οποία δημιουργεί πρότυπα. Τα πρότυπα που σε βολεύουν στην υποστήριξη της επιλογής σου. Σ' αυτήν την παράδοση ψάχνεις, για να δεις αν "μπορεί" ένας λαός να δημιουργήσει πολιτισμό ή όχι. Εκεί ψάχνεις να βρεις, αν μπορεί ένας λαός να παράγει οργανωμένα τα "αναλώσιμα", προκειμένου να υπερασπίζεται τον κόπο του. Εκεί ψάχνεις να βρεις αν ένας λαός είναι "ικανός" να δημιουργήσει πολιτισμό ή αν είναι ένας κοινός "στείρος", που θα προσπαθεί να επιβιώσει στην "περιφέρεια", τρώγοντας τα αποφάγια των ισχυρών.

Απλά πράγματα. Στην παράδοση ενός λαού βλέπεις αν αυτό το οποίο "συμβουλευεί" διαχρονικά τους νέους του είναι ..."φίλα Θερμοπύλες και στην ανάγκη πέθανε σ' αυτές" ή ..."φύγε να σωθείς όπως- όπως". ..."Υπερασπίσου μέχρι θανάτου τους γονείς σου τη γυναίκα σου, τα αδέρφια σου και τα παιδιά σου και μην εγκαταλείπεις τη μάχη" ή ..."δες αν θέλει κανένας να "παίξει" με τη γυναίκα σου, μπας και γλιτώσετε όλοι οι υπόλοιποι". Αυτό είναι το ..."ή ταν ή επί τας". Αυτό μαθαίνει η παράδοση μέσω της μάνας στο παιδί και έτσι γεννιούνται "Λεωνίδες" και άρα στήνονται και "Θερμοπύλες".

Οι Εβραίοι από τη φύση τους δεν θα μπορούσαν να δημιουργήσουν ένα απλό και ταπεινό πολιτισμικό μοντέλο πόσο μάλλον τον προκλητικό Μινωικό Πολιτισμό. Όχι επειδή δεν είναι έξυπνοι, προκειμένου να τον δημιουργήσουν, αλλά επειδή δεν είναι αρκετά γενναίοι, για να παραμείνουν ως κυρίαρχοι σε έναν χώρο μέχρι να το καταφέρουν. Επειδή είναι δειλοί, απλά δεν ξεκινάνε να δημιουργήσουν το παραμικρό, ακριβώς επειδή το θεωρούν χαμένη υπόθεση. Εκ των δεδομένων χαμένη, εφόσον δεν έχουν την παραμικρή πρόθεση ν' αγωνιστούν, για να το υπερασπιστούν.

Γι' αυτόν τον λόγο λέμε στην αρχή του κειμένου ότι δεν καταδεχόμαστε να επικαλεστούμε ιστορικά στοιχεία, προκειμένου ν' αποκρούσουμε τους ισχυρισμούς των Εβραίων. Δεν το δικαιούνται. Δεν δικαιούνται της πάγιας αντιμετώπισης, που δικαιούνται οι λαοί, οι οποίοι έχουν αφήσει πίσω τους πολιτισμό. Οι σοβαροί και άρα οι γενναίοι λαοί. Όπως θα διώξεις με τις κλωτσιές έναν γύφτο, ο οποίος θα έρθει στο γραφείο σου και θα ισχυριστεί ότι οι γύφτοι έχτισαν την Αγία Σοφία, έτσι δικαιούνται ν' αντιμετωπιστούν και οι Εβραίοι. Χάσιμο χρόνου είναι και μόνον να τους διαθέσεις χρόνο για να

επιχειρηματολογήσουν. Γιατί; Γιατί δεν υπάρχουν τα δεδομένα της λογικής, τα οποία θα επέτρεπαν στη συζήτηση να έχει μια στοιχειώδη βάση.

Κανένας γύφτος δεν μπορεί ν' αποδείξει ότι οι ομόφυλοί του έχτισαν την Αγιά Σοφιά. Γιατί; Γιατί, με βάση τις ιδιότητές τους, δεν μπορούν ν' "απαντήσουν" σε βασικά ερωτήματα. Δεν μπορεί ένας γύφτος να δώσει λογικές απαντήσεις στα βασικά ερωτηματικά, τα οποία προκύπτουν από ένα τέτοιο έργο. Γιατί την έχτισε ο λαός του εκεί και όχι κάπου αλλού; Πού βρήκε τους μηχανικούς και τους εξειδικευμένους εργατοτεχνίτες, για να στήσει αυτό το κολοσσιαίο έργο; Πού βρήκε τα χρήματα για ένα τέτοιο έργο; Ποιο το προσδοκώμενο κέρδος από μια τέτοια τεράστια επένδυση; Ποια ανάγκη δηλαδή του λαού του καλυπτόταν από αυτήν την ενέργεια; Γιατί οι γύφτοι να ήθελαν να κάνουν επίδειξη της ύπαρξής τους και σε ποιον την έκαναν; Γιατί δεν συνέχισαν την ίδια πρακτική στον χώρο και τον χρόνο και συνέχισαν να γυρνάνε με τέντες στα πανηγύρια;

Την Αγιά Σοφιά μπορούσε να τη χτίσει μόνον κάποιος, ο οποίος είχε παραμονή στον χώρο για αιώνες. Την Αγιά Σοφιά οικονομικά μπορούσε να τη "χτίσει" μόνον κάποιος, ο οποίος εκμεταλλευόταν τα πάντα γύρω της σε ακτίνα χιλιάδων χιλιομέτρων. Οι Βυζαντινοί, για παράδειγμα, μπορούν ν' αποδείξουν ότι τους ανήκει η Αγιά Σοφιά, γιατί έχουν τη δυνατότητα ν' απαντήσουν σ' αυτά τα θεμελιώδη ερωτήματα. Είχαν υπό την κατοχή τους ένα μεγάλο μέρος του Πλανήτη και ήθελαν αυτό να το "δείχνουν" μέσω ενός τέτοιου έργου. Τους συνέφερε να "τρομάζουν" τους εχθρούς τους με τη θέα της δύναμής τους πριν αναγκαστούν να τη χρησιμοποιήσουν. Μείωναν το κόστος σε αίμα με αυτήν την επίδειξη ισχύος. Η Αγιά Σοφιά ήταν το "φούσκωμα" ενός πραγματικού θηρίου, το οποίο προσπαθούσε να λειτουργήσει αποτρεπτικά πριν αναγκαστεί να επιτεθεί. Ενός θηρίου, το οποίο βρίσκονταν σ' εκείνη τη "φωλιά" για χιλιετίες.

Οι γύφτοι πώς θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν τα ανάλογα; Πότε θα μπορούσαν να χτίσουν οι γύφτοι την Αγιά Σοφιά; Στο χρονικό κενό που υπήρχε μεταξύ των εμποροπανηγύρεων του Γαλατά; Πού θα έβρισκαν τα χρήματα που απαιτούνταν; Πουλώντας "μαλλί της γριάς" στα παζάρια και τις λαϊκές; Πού θα έβρισκαν τους μηχανικούς, για να δοκιμάσουν έναν τέτοιο εγχείρημα; Επιστρατεύοντας τους αδερφούς γύφτους, οι οποίοι γνώριζαν να στήνουν τέντες στα πανηγύρια; Ποιο θα ήταν το κέρδος τους από μια τέτοια κατασκευή στον συγκεκριμένο χώρο, όταν την επομένη μιας τέτοιας απόφασης μπορεί να έφευγαν για ένα πανηγύρι στην άλλη άκρη των Βαλκανίων; Ποιο τεράστιο κόστος σε αίμα θα μείωναν με μια επίσης τεράστια οικονομική "επένδυση"; Κατάλαβε ο αναγνώστης τι εννοούμε, όταν λέμε ότι δεν υπάρχει βάση λογικής, για να ξεκινήσει μια τέτοια συζήτηση;

Τα ανάλογα αφορούν και τους Εβραίους. Όταν ισχυρίζονται ότι ο Μινωικός Πολιτισμός είναι δικό τους δημιούργημα, είναι σαν να ισχυρίζονται οι γύφτοι ότι έχτισαν την Αγιά Σοφιά. Δεν έχει λογική. Οι Εβραίοι είναι όμοιοι με τους γύφτους. Λαός, που επί αιώνες δεν είχε πατρίδα και άρα δεν έχει "οικόπεδο". Λαός, που φιλοξενείται συστηματικά στα

"οικόπεδα" των άλλων. Είναι λαός "κινούμενος". Αυτό το οποίο λέμε δεν έχει σχέση με ρατσιστικά στερεότυπα. Ο κάθε λαός παίρνει τα χαρακτηριστικά που του δίνουν οι πατέρες του. Όπως ο κάθε άνθρωπος κάνει την επιλογή του και ζει μ' αυτήν, έτσι κάνουν και οι λαοί. Υπάρχουν λαοί, οι οποίοι αποφάσισαν και άρα επέλεξαν να είναι "στατικοί" και λαοί, οι οποίοι επέλεξαν να είναι "κινούμενοι". Αυτό είναι που μεταφέρεται μέσα από τις παραδόσεις τους και αυτό αναπαράγεται μέσα στον χρόνο.

Οι νομάδες, οι γύφτοι, οι τσιγγάνοι και οι Εβραίοι είναι "κινούμενοι" λαοί. Μπορεί να είναι έξυπνοι και ικανοί όσο οι υπόλοιποι λαοί, αλλά αυτήν την εξυπνάδα ή την ικανότητα δεν τη χρησιμοποιούν στα ίδια πεδία μ' αυτούς. Αλλού "επενδύουν" και από αλλού περιμένουν τα κέρδη των ικανότητων τους. Αυτοί οι "κινούμενοι" λαοί δεν έχουν κεφάλαιο, παρά ασχολούνται με το εμπόριο. Δεν έχουν φέουδα, για να βγάλουν τα κέρδη τους, παρά τα βγάζουν από τους πάγκους τους. Πολιτισμούς όμως και μεγαλειώδη "σύμβολα" φτιάχνουν αυτοί οι οποίοι έχουν φέουδα. Αυτοί, οι οποίοι με αίμα αποκτούν τα "οικόπεδα", που απαιτούν οι πολιτισμοί για την ανέγερσή τους. Αυτοί, οι οποίοι φτιάχνουν πρώτα κάστρα και τείχη πάνω σε αυτά, για να τα προστατεύουν και στη συνέχεια φτιάχνουν σύμβολα, για να "προβάλλουν" στον κόσμο τη δύναμη και την ισχύ τους. Αυτοί, οι οποίοι πρώτα "μαλακώνουν" τη γη με το αίμα τους και μετά την "πλάθουν".

Όταν λοιπόν, αναφερόμενοι στους Εβραίους, μιλάμε για "στείρους", οι οποίοι είναι ανίκανοι να χτίσουν δικό τους πολιτισμό —και άρα και τον Μινωικό—, αυτό ακριβώς λέμε και δεν τους βρίζουμε. Έκριναν ό,τι τους συνέφερε να είναι "στείοι" και αυτό επέλεξαν να κάνουν. Δεν τους συνέφερε η παραγωγή των "όρχεων" και απαλλάχτηκαν από αυτό. Δεν τους συνέφεραν τα "παιδιά" των "αρσενικών" και αποφάσισαν μόνοι τους ν' απαλλαχθούν από τις υποχρεώσεις που αυτά συνεπάγονται. Υποχρεώσεις μεγάλες και δυσβάστακτες για ένα παραγωγικό "αρσενικό", που θέλει ν' "αναπαραχθεί". Τι σημαίνει "αναπαραγωγή" σ' αυτό το επίπεδο; Να δημιουργήσεις κάτι νέο και αυτό να μπει στη θέση του παλιού. Να πεθάνει το παλιό, που πήρες από τους προηγούμενους και να γεννηθεί τον νέο, που θ' αφήσεις στους επόμενους.

Το κόστος της "αναπαραγωγής" είναι πάντα μεγάλο. Γιατί; Γιατί προϋποθέτει κόπο και θυσία. Γιατί πρέπει να εγκαταλείψεις το βόλεμα του έτοιμου που παρέλαβες και να κοπιώσεις για το νέο που θα παραδώσεις. Πάντα την κάθε νέα γέννηση τη συνοδεύει και ένας νέος θάνατος. Ο θάνατος του παλιού. Πρέπει να εργαστείς απάνθρωπα, για να δημιουργήσεις και να προστατεύσεις αυτό το οποίο "γέννησες". Τα "αρσενικά" είναι αυτά τα οποία αλληλοσπαράσσονται και σκοτώνονται για την επικράτησή τους. Αυτά χτυπιούνται μέχρι θανάτου για μια περιοχή ή μια αγέλη θηλυκών. Αυτά ρισκάρουν τα πάντα για ένα αβέβαιο κέρδος, το οποίο μπορεί να μην έρθει ποτέ. Αυτά ακολουθούν μια επιλογή, της οποίας το κόστος το πληρώνουν όλοι απόφοιτο, αλλά τα κέρδη της τα απολαμβάνουν ελάχιστοι.

Ο εσκεμμένος "αυτοευνουχισμός" ενός λαού, δηλαδή, δεν είναι μια επιλογή παράλογη. Μετράς τις πιθανότητές σου για επιτυχία και αποφασίζεις. Όταν αυτές είναι ελάχιστες, τρομάζεις από το κόστος. Όταν είσαι δειλός, τρομάζεις ακόμα περισσότερο. Όταν λοιπόν βλέπεις ότι αποκλείεται να κυριαρχήσεις στον ανταγωνισμό, επιδιώκεις την απλή επιβίωση. Τα "ευνουχισμένα" ή "στείρα" αρσενικά μπορεί να μην γίνουν ποτέ οι ηγέτες της αγέλης, αλλά μια ζωή θα "βόσκουν" εκ του ασφαλούς. Με κανέναν δεν συγκρούεσαι, γιατί δεν αποτελείς απειλή για κανέναν. Κανένας δεν σε προκαλεί, γιατί δεν έχει λόγο να το κάνει. Αν είσαι διατεθειμένος να υποτάσσεσαι, επιλέγεις και ένα από τα κυρίαρχα "αρσενικά" για να το εξυπηρετείς και ζεις χωρίς καθόλου κίνδυνο. Αν είσαι αδίστακτος και ανήθικος και δεν έχεις πρόβλημα να του διαθέτεις και άλλα ανήθικα "αγαθά", μπορείς να ζεις και πλούσια. Διαλέγεις και παίρνεις.

Οι ισχυροί λαοί, που "συναντάμε" στην ανθρώπινη ιστορία, είναι στο σύνολό τους "αρσενικοί". Κόπιασαν, "γυμνάστηκαν" και όταν θεώρησαν τους εαυτούς τους "ώριμους", ξεχύθηκαν μέσα στο ανθρώπινο "κοπάδι", για να το κατακτήσουν. Προσπάθησαν ν' αναπαραχθούν, αφήνοντας πίσω τα "παιδιά" τους, που είναι οι πολιτισμοί τους. Άλλοι το κατάφεραν και άλλοι όχι. Άλλοι διακρίθηκαν και άλλοι όχι. Όλοι όμως ακολούθησαν την ίδια τακτική. Προκάλεσαν και συγκρούστηκαν. Αυτοί οι λαοί έφτιαξαν τους πολιτισμούς με τα προκλητικά "σύμβολα" ισχύος. Αυτοί οι λαοί "φώναζαν", για να τους δουν όλοι. Όσοι δεν κατάφεραν να επιβιώσουν μετά την πρόκληση, πλήρωσαν το κόστος με τη "ζωή" τους. Χάθηκαν λαοί από την ανθρώπινη ιστορία μόλις έχασαν τις δυνάμεις τους. Χάθηκαν, μόλις κάποιο άλλο "αρσενικό" τους χτύπησε μέχρι θανάτου.

Άλλοι λαοί λιγότερο γενναίοι —και άρα και λιγότερο προκλητικοί— επιβίωσαν. Κατάφεραν, δηλαδή, αυτό στο οποίο απέτυχαν πολλοί ισχυρότεροι λαοί από αυτούς. Ανάμεσα στους λαούς, που επιβιώνουν —έστω και "λάθρα"— μέσα στον χρόνο, είναι και οι Εβραίοι. Οι Εβραίοι επέλεξαν για τον λαό τους να λειτουργούν ως "στείροι". Επέλεξαν όχι απλά να μην "φωνάζουν" προκλητικά, αλλά να είναι "σιωπηλοί", για να μην τους αντιληφθούν ακόμα κι όταν τους ψάχνουν. Μόνιμη επιδίωξή τους ήταν η επιβίωση. Δεν "γέννησαν" ποτέ κάτι καινούργιο, γιατί δεν ήθελαν να πληρώσουν το κόστος της "πατρότητας". Σ' αυτό το πράγμα έγιναν ειδικοί. Έγιναν ειδικοί στο να συμμετέχουν στα κέρδη των "λιβαδιών" των άλλων. Έγιναν ειδικοί στη λαθροβίωση και στον παρασιτισμό. Να "συμμετέχουν" στη νομή των κερδών των εκάστοτε κυρίαρχων "αρσενικών". Να συμμετέχουν, μέχρι αυτός ο οποίος τους ταΐζει να μην τους αντέχει άλλο και να τους διώξει. Αυτό έκαναν από τότε που "γεννήθηκαν" και αυτό κάνουν και τώρα.

Δεν υπάρχει κυρίαρχο "αρσενικό" στην ιστορία της ανθρωπότητας, που να μην προσπάθησαν οι Εβραίοι να επωφεληθούν από τα "αποφάγια" του. Που να μην προσπάθησαν να του προσφέρουν έναντι αμοιβής τις υπηρεσίες τους. "Έβοσκαν" για χρόνια στη Βαβυλώνα, μέχρι που άρχισαν να γίνονται ασύμφοροι, αναγκάζοντας τους Βαβυλώνιους να τους διώξουν με τις κλωτσιές από τον οίκο τους. Στη συνέχεια "έβοσκαν" για χρόνια

στην Αίγυπτο, μέχρι που είχαν και πάλι την ίδια τύχη. Ακολούθως —και με τη βοήθεια του Θεού— πήγαν στην Παλαιστίνη, για να δοκιμάσουν την τύχη τους ως "ιδιοκτήτες" λιβαδιού και ταίρι "φιλικής" πατρίδας. Δεν τα κατάφεραν, γιατί προφανώς δεν τους άρεσε η ζωή των "αρσενικών".

Δεν τους άρεσε η "αναπαραγωγική" διαδικασία. Δεν τους άρεσε η εργασία, που απαιτεί το "χτίσιμο" ενός πολιτισμού. Δεν τους άρεσε το αίμα που χύνεται, για να προστατεύεται. Αποφάσισαν να μην κάνουν ποτέ "παιδιά" και άρα δεν τους χρειαζόνταν ο "οίκος", που απαιτούν αυτά για να "μεγαλώσουν". Με την πρώτη ευκαιρία εγκατέλειψαν την Παλαιστίνη χωρίς "μάχη" και επέστρεψαν στην πλούσια, άκοπη —έστω και χωρίς μεγάλες συγκινήσεις— ζωή του "στείρου", που, όποτε τον βολεύει, δεν έχει πρόβλημα να φέρεται ως χρήσιμος "ευνούχος" των ισχυρών. Από τότε μέχρι σήμερα "βόσκουν" στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και σε όλες τις μεταλλάξεις της και άρα και στη χριστιανική εκδοχή της.

Αυτή είναι η ιστορία τους. Η ιστορία ενός "παρασίτου" από τη φύση του. Ενός "παρασίτου", που δεν αλλοιώνει ποτέ τα χαρακτηριστικά του, γιατί δεν γεννάει "παιδιά", ώστε να βελτιώνεται ή τουλάχιστον ν' αλλάζει. Ενός "παρασίτου", που μένει αιωνίως "παιδί" του Μωυσή και δεν "γεννάει" δικά του "παιδιά". Όταν λέμε από τη φύση τους, εννοούμε αυτό ακριβώς το DNA, το οποίο μεταφέρεται στον λαό τους μέσω της παράδοσής του. Το "γονιδιακό" πρότυπο, το οποίο τους επιβάλει έναν συγκεκριμένο τρόπο λειτουργίας μέσα στους αιώνες. Τι σημαίνει πρακτικά αυτό; Ότι ένας λαός, ο οποίος έχει ως παράδοσή του την Παλαιά Διαθήκη, δεν μπορεί να δημιουργήσει σταθερό πολιτισμικό μοντέλο. Είναι ένας λαός "εν κινήσει", την ώρα που τα πολιτισμικά μοντέλα μοιάζουν με οίκους, οι οποίοι απαιτούν "ρίζες" για να στηθούν. Είναι ένας λαός "σκηνιτών", την ώρα που οι πολιτισμένοι λαοί κατοικούν σε λιθόκτιστους οίκους.

Ένα πολιτισμικό μοντέλο, για να αναπτυχθεί από έναν λαό, πρέπει να το επιτρέπει η παράδοσή του. Πρέπει αυτή η παράδοση να τον "καθλώνει" πάνω στην ιδιοκτησία του. Θα πρέπει να τον "ωθεί στο χτίσιμο" και στη συνέχεια να τον τοποθετεί φύλακα αυτού του κόπου. Οι Εβραίοι από τη φύση τους δεν μπορούν να "χτίσουν", γιατί δεν έχουν παιδεία να φυλάσσουν τίποτε. Δεν μπορούν να χτίσουν σήμερα και άρα δεν υπάρχει πιθανότητα να έχουν χτίσει και στο παρελθόν. Δεν χρειάζονται αρχαιολόγοι, για να μας το βεβαιώσουν αυτό. Προκύπτει από την απλή λογική.

Δεν μπορεί ένας λαός, ο οποίος δεν έχει ήρωες να "διδαιωνίζονται" τις αρχές του, να δημιουργήσει σταθερό μοντέλο. Δεν μπορεί ένας λαός, με μοναδικό ήρωα έναν ανήλικο Δαβίδ, να δημιουργήσει βάσεις πολιτισμού. Ας αγνοήσουμε για λίγο τον Μινωικό Πολιτισμό και ας τον βάλουμε στην "άκρη". Οι Εβραίοι έχουν υπερχλιετή παρουσία στην περιοχή της ανατολικής Μεσογείου. Αν υπάρχει ιστορική αμφισβήτηση ότι είχαν ιστορική παρουσία στην Κρήτη, δεν υπάρχει αμφισβήτηση ότι είχαν παρουσία στην ιστορική Παλαιστίνη, στην Αίγυπτο, στη Βαβυλωνία κλπ. Ποιο ήταν το υλικό "αποτύπωμα" της παρουσίας τους;

Οι Έλληνες, για παράδειγμα, ήταν ένας "αρσενικός" λαός. Όπου πήγαιναν, άφηναν εσκεμμένα τα "ίχνη" τους, για να οριοθετήσουν τον χώρο της κυριαρχίας τους. Από την εξέλιξη των "ιχνών" τους μπορούμε να καταλάβουμε την "αναπαραγωγή" τους. Τα διαφορετικά "ίχνη" του ίδιου λαού είναι αυτά τα οποία φανερώνουν την εξέλιξή του. Από τη μινωική Κρήτη πήγαν στη μυκηναϊκή περίοδο και από εκεί στη "χρυσή" Αθήνα. Τα διαφορετικά αλλά και ταυτόχρονα ίδια "ίχνη" φανερώνουν τη διαφορά των γονέων από τα παιδιά τους, χωρίς να χάνεται η συνέχεια. Από τα ίδια αυτά "ίχνη" μπορούμε να καταλάβουμε όχι μόνον την ταυτότητα αυτών που τα δημιούργησαν, αλλά και την πορεία τους. Μπορούμε να καταλάβουμε πού πήγαν. Από πού ξεκίνησαν και μέχρι πού έφτασαν. Δεν χρειάζεται να ψάχνεις στα ιστορικά αρχεία, για να δεις από πού ξεκίνησαν οι Έλληνες και μέχρι πού έφτασαν.

Περιφέρεσαι στον ελλαδικό χώρο και γνωρίζεις πάνω-κάτω μέχρι πού ήταν η πατρίδα τους. Βγαίνεις μια βόλτα στην ύπαιθρο της Σικελίας και με μια ματιά καταλαβαίνεις ότι "πέρασαν" από εκεί. Βγαίνεις μια βόλτα στην ύπαιθρο της Μικράς Ασίας και καταλαβαίνεις το ίδιο. "Μακροσκοπικά" ...όπως θα έλεγε και ένας ιατροδικαστής. Ήταν δημιουργοί πολιτισμού και όπου πήγαιναν μετέφεραν αυτόν τον πολιτισμό. Άφηναν "ίχνη". Αναγκαστικά. Όταν έχεις μάθει να λατρεύεις τους Θεούς σου μέσα σε έναν συγκεκριμένου τύπου ναό, αυτόν θα "χτίσεις" όπου κι αν πας. Όταν έχεις μάθει σε μια συγκεκριμένη "οικογενειακή" αισθητική του χώρου, στον οποίον κατοικείς, αυτήν την αισθητική θα "μεταφέρεις" όπου κι αν πας.

Οι Εβραίοι έχουν στον χρόνο μια παράλληλη πορεία. Πού βρίσκονται τα "ίχνη" τους; Γιατί πρέπει ν' ανατρέξουμε στα ιστορικά αρχεία των αυτοκρατοριών, στις οποίες "φιλοξενούνταν"; Παντού τις ίδιες "τέντες" στήνουν και οι "τέντες" δεν αφήνουν "ίχνη". Τα ίδια ακριβώς πράγματα κάνουν ανά τους αιώνες χωρίς καμία βελτίωση. Δεν άφηναν "ίχνη" στο παρελθόν και δεν μπορούν ν' αφήσουν και σήμερα. Μόνον έναν ναό του Σολομώντα έχουν να επιδείξουν και αυτόν χωρίς να τον βλέπουμε. Μόνον να τον ακούμε έχουμε συνηθίσει. Το μόνο που σίγουρα βλέπουμε είναι ένας κακοφτιαγμένος μαντρότοιχος, πάνω στον οποίο υποτίθεται ότι ήταν χτισμένος αυτός ο ναός. Έστω όμως ότι αυτός ο ναός ήταν ο "Παρθενώνας" τους. Έστω να υποθέσουμε ότι αυτός ο ναός ήταν ανώτερος ακόμα και από τον Παρθενώνα των Ελλήνων. Πού βρίσκονται οι "Δελφοί" τους; Πού βρίσκονται οι "Επίδαυροι" τους. Πού βρίσκονται δηλαδή τα περιφερειακά "ίχνη" αυτού του πολιτισμού, ώστε να υποθέσουμε ότι είχε "κορωνίδα" του τον Ναό του Σολομώντα.

Με ποια λογική έρχονται σήμερα και διεκδικούν τον Μινωικό Πολιτισμό; Αυτοί δεν έχουν αφήσει "ίχνη" εκεί όπου δεν υπάρχει αμφισβήτηση της ιστορικής παρουσίας τους και έχουν αφήσει "ίχνη" εκεί όπου τους αμφισβητούν; Όμως, ακόμα και έτσι να συνέβαινε και άρα να είχαν ιστορική παρουσία στην Κρήτη —την οποία εμείς αγνοούμε— αυτό δεν είναι ικανή απόδειξη για τίποτε παραπάνω. Δεν μπορούν να αποδείξουν ότι είχαν συμμετοχή σ' εκείνον τον πολιτισμό, γιατί δεν έχει τα "ίχνη" τους. Τα "ίχνη", που αφήνουν πίσω τους οι πολιτισμοί, είναι πάντα τα ίδια. Υπάρχει σύγκριση μεταξύ των "ιχνών", ώστε να υπάρχει

πιστοποιήσή τους. Αυτό ακριβώς είναι η δουλειά της επιστήμης της ιστορίας. Η δουλειά, η οποία πιο πάνω αναφέραμε ότι μοιάζει με εξέταση DNA. Τα εβραϊκά "ίχνη" της Κρήτης με ποια άλλα εβραϊκά "ίχνη" είναι ταυτόσημα, ώστε να αποδειχθεί η αυθεντικότητά τους; Το ελληνικό "ίχνος" της Σικελίας είναι τέτοιο, γιατί μοιάζει με αυτό της Αθήνας ή της Μικράς Ασίας. Το "ίχνος" των Μάγια δεν είναι ελληνικό, γιατί δεν μοιάζει με κανένα ελληνικό "ίχνος".

Επανερχόμενοι λοιπόν στο θέμα του Μινωικού Πολιτισμού, διαπιστώνουμε το εξής. Ο πολιτισμός αυτός ήταν ένας από τους σημαντικότερους της ανθρώπινης ιστορίας. Με δεδομένο την εποχή κατά την οποία δημιουργήθηκε, αυτόματα αυτό τον καθιστά και έναν από τους πιο "προκλητικούς" στην ιστορία του κόσμου. Μια ονειρεμένη "λεία" για έναν απόλυτα επιθετικό περίγυρο. Σε μια εποχή όπου οι άνθρωποι κοιμούνταν και ξυπνούσαν στις λάσπες, πολλοί ήταν διατεθειμένοι ακόμα και να σκοτώσουν, για να κοιμηθούν σε δωμάτια με λουτρά. Σε μια εποχή όπου οι άνθρωποι αγωνιούσαν για την επιβίωσή τους, πολλοί ήταν διατεθειμένοι να βάλουν στο "χέρι" τις αποθήκες του.

Γι' αυτόν τον λόγο εκείνος ο πολιτισμός, για την εποχή που αναπτύχθηκε, ήταν "εκκωφαντικά" προκλητικός. Ήταν αδιανόητο εκείνους τους αιώνες να τον διεκδικήσει ένας δειλός λαός. Πόσο μάλλον οι Εβραίοι. Οι λαοί γνώριζαν τους Εβραίους και μαζί μ' αυτούς γνώριζαν και ό,τι τους αφορούσε. Οι λαοί "θυμούνταν" ποιοι ήταν οι Κρήτες και σίγουρα αυτοί δεν ήταν Εβραίοι. Από την πρώτη στιγμή της εμφάνισής του αυτός ο πολιτισμός απαιτούσε άπειρο αίμα για την επιβίωσή του. Αίμα ανθρώπων κατανάλωνε για την επιβίωσή του. Τόσο το αίμα των δικών του παιδιών όσο και το αίμα κι αυτών που τον απειλούσαν. Αυτό, δηλαδή, το οποίο περιγράφει και ο μύθος του Μινώταυρου. Ο μύθος του θηρίου, που ζει με αίμα. Ο μύθος ενός πολιτισμού με σχεδόν απάνθρωπο κόστος λειτουργίας. Αυτός ο πολιτισμός ήταν ο Μινώταυρος.

Αυτόν τον πολιτισμό σήμερα έρχονται και τον διεκδικούν οι Εβραίοι. Τον διεκδικούν εκ του ασφαλούς και με τις "πλάτες" άλλων. Τον διεκδικούν, ενώ κανένας από τους ιστορικούς λαούς της περιοχής δεν τους "θυμάται" ως "Κρήτες". Στην πραγματικότητα την ίδια την Κρήτη διεκδικούν ως νησί και όχι τον πολιτισμό της. Το πολιτισμό της τον διεκδικούν ως άλλοθι, για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα των Αμερικανών και του κράτους του Ισραήλ. Τον διεκδικούν εκ του πονηρού, επειδή τον θεωρούν "νεκρό" και άρα έχοντας στόχο να τον "σκυλεύσουν". Τον διεκδικούν εις βάρος των Ελλήνων ιδιοκτητών του, γιατί στηρίζονται στις γερές "πλάτες" των προστατών τους.

Αυτόν λοιπόν τον "πανάκριβο" πολιτισμό τον διεκδικούν αυτοί οι οποίοι δεν θυσιάστηκαν ποτέ και για τίποτε. Αυτόν τον πολιτισμό της άπειρης εργασίας έρχονται και τον διεκδικούν αυτοί οι οποίοι δεν εργάστηκαν ποτέ και για τίποτε. Αυτόν τον "αρσενικό" πολιτισμό, που "μάρκαρε" με το "σπέρμα" του όχι μόνον την Κρήτη, αλλά και ένα μεγάλο μέρος της λεκάνης της Μεσογείου, έρχονται και τον διεκδικούν οι στεγνοί "στείροι". Αυτόν

τον πληθωρικό πολιτισμό, που εξαιτίας του γεννήθηκαν άλλοι πολιτισμοί, τον διεκδικούν αυτοί, οι οποίοι δεν έχουν αφήσει πίσω τους ούτε μια πέτρα πάνω σε μια άλλη. Αυτή η διεκδίκηση είναι το άκρον άωτον του παραλογισμού. Προσπαθούν να μας πείσουν για τη λογική του παραλόγου. Προσπαθούν να εμφανίσουν σαν πιθανό το πιο απίθανο.

Αυτοί, οι οποίοι περιφέρονται επί χιλιάδες χρόνια σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του Πλανήτη, χωρίς ν' αφήσουν ούτε ένα "ίχνος" πολιτισμού πίσω τους, διεκδικούν τον "προκλητικό" πολιτισμό της Κρήτης. Αυτοί, οι οποίοι δεν έχουν αφήσει πίσω τους όχι μεγαλοπρεπείς ναούς, αλλά ούτε μια κανάτα καθημερινής χρήσης, για να μπει έστω ως δείγμα εβραϊκού "ίχνους" στο πολιτισμικό "αρχείο" της ανθρωπότητας, διεκδικούν έναν από τους πιο λαμπρούς πολιτισμούς. Αυτοί, οι οποίοι ποτέ και πουθενά δεν δημιούργησαν τίποτε, προσπαθούν να μας πείσουν ότι μόνον για μια "στιγμή" και μόνον στην Κρήτη λειτούργησαν σαν "αρσενικά". Εκεί μόνον εργάστηκαν, για να παράγουν αυτοί οι οποίοι δεν έχουν εργαστεί ποτέ. Εκεί μόνον θυσιάστηκαν, για να προστατεύσουν αυτοί οι οποίοι δεν θυσιάστηκαν ποτέ.

Γι' αυτόν τον λόγο επιμένουμε από την αρχή του κειμένου στην απλή λογική. Την πορεία και τις δυνατότητες των Εβραίων δεν περιμένεις να τις δεις από τα αρχαιολογικά ευρήματα. Στην παράδοσή τους την αναζητάς. Στην παράδοση ενός λαού βρίσκεις το DNA, που μεταφέρεται μέσα στους αιώνες. Εκεί μπορείς να καταλάβεις αν έναν λαό πρέπει να τον σέβεσαι και να τον φοβάσαι ή όχι. Γιατί; Γιατί εκεί θα καταλάβεις αν αυτός έχει "όρια", που, αν τα παραβείς, κινδυνεύεις με θάνατο. Εκεί θα καταλάβεις αν αυτός ο λαός στήνει "Θερμοπύλες" έτοιμος να θυσιαστεί και να σκοτώσει ή όχι. Εκεί θα καταλάβεις αν στα όρια του σε απειλεί με θάνατο ή με "γλέντι".

Ανοίγεις την Παλαιά Διαθήκη και καταλαβαίνεις τι είναι στις δυνατότητές τους να κάνουν και άρα εμμέσως μπορείς να καταλάβεις τι μπορεί να έχουν κάνει στο παρελθόν. Δυστυχώς για τους Εβραίους η Παλαιά Διαθήκη αποκαλύπτει αυτά τα οποία δεν θέλουν αυτοί να γίνουν γνωστά. Αυτά τα οποία τους κάνουν να ντρέπονται. Στην κυριολεξία η Παλαιά Διαθήκη είναι το εγχειρίδιο του καλού "χέστη". Ένα βιβλίο, που, λόγω των πορνογραφικών γλαφυρών περιγραφών του, διαβάζεται ευχάριστα από τους αυνανιστές. Ένα βιβλίο, που δίνει "άλλοθι" στα πάντα και διαβάζεται με πάθος από τους δειλούς. Αυτό το βιβλίο μεταφέρει τη μισαλλοδοξία, προκαλεί τον πανικό και σε στρέφει στη μοναδική ελπίδα επιβίωσης, που είναι η "τρεχάλα".

Η ατομική και συλλογική στρατηγική, που "μεταφέρεται" μέσω της Παλαιάς Διαθήκης, είναι μία και μοναδική. Εκμεταλλεύσου του σύνολο των μέσων για να επιβιώσεις. Σύρσου στο έδαφος σαν σκουλήκι, αλλά επιβίωσε. Τρέξε όσο μπορείς, για να μην σε προλάβουν. Αν είσαι ο μεγαλύτερος, χρησιμοποίησε τα μικρότερα αδέρφια σου για να σωθείς. Αν είσαι ο πλουσιότερος, χρησιμοποίησε τα φτωχότερα αδέρφια σου για να σωθείς. Αν είσαι άνδρας, χρησιμοποίησε τη γυναίκα σου για να σωθείς. Θυσίασε ό,τι έχεις υπό την εξουσία σου,

προκειμένου να σου χαριστεί η ζωή. Εν ανάγκη "κάθισε" σ' αυτόν που σε καταδιώκει, μέχρι να εκτονωθεί το πάθος του. Αν επιβιώσεις, έχεις όλο τον χρόνο να κλάψεις γι' αυτά που έχασες και αυτά που αναγκάστηκες να υποστείς. Αν επιβιώσεις, έχεις όλο τον χρόνο μπροστά σου να "ξαναφτιαχτείς". Αν επιβιώσεις, έχεις όλο τον χρόνο μπροστά σου για να εκδικηθείς. Αν δεν επιβιώσεις, έτσι κι αλλιώς δεν έχει νόημα τίποτε άλλο.

Αυτό είναι που κάνει τους Εβραίους μοναδικούς στη δυνατότητα να επιβιώνουν. Αυτό είναι που τους κάνει άπληστους. Για το κέρδος δοκιμάζουν τα πάντα εις βάρος των πάντων, γιατί γνωρίζουν πως, όταν κινδυνεύσουν, τους επιτρέπονται τα πάντα. Αυτή ακριβώς η ιδιομορφία του "στείρου" —που διεκδικεί κέρδος "αρσενικού"— είναι που εξηγεί τα μυστήρια στη συμπεριφορά τους. Τα παράδοξα του εβραϊσμού. Ο κόσμος τους λειτουργεί "ανάποδα" από τον φυσιολογικό, γιατί είναι "στείοι", που ζουν σαν "ευνούχοι". Γι' αυτόν τον λόγο είναι οι πλέον φανατικοί ρατσιστές την ίδια ώρα που εμφανίζονται σαν οι κορυφαίοι αντιρατσιστές. Είναι οι πιο φανατικοί εθνικιστές του κόσμου, την ίδια ώρα που είναι οι βασικοί καταγγέλλοντες του εθνικισμού. Είναι οι πλέον προκλητικοί άνθρωποι στον κόσμο, ενώ είναι οι πιο δειλοί ανάμεσα στους λαούς. Είναι οι πλέον άπληστοι άνθρωποι στον κόσμο, ενώ δεν έχουν καμιά ελπίδα νίκης στην παραμικρή σύγκρουση με τα θύματά τους. Είναι "θορυβώδεις", ενώ προσπαθούν να περάσουν "απαράτηρητοι". Όταν ως λαός φτάσουν στα όριά τους, όλα αυτά τα παράδοξα λειτουργούν επίσης οριακά. Όσο πιο τρομοκρατημένοι είναι, τόσο πιο πολύ απειλούν. Όσο πιο φοβισμένοι είναι, τόσο πιο βίαιοι γίνονται.

Όλα αυτά τα χαρακτηριστικά τους καλλιεργούνται μέσω της παράδοσής τους. Μπορούν να κάνουν τα πάντα εις βάρος των άλλων, γιατί τους επιτρέπεται από την παράδοσή τους να κάνουν τα πάντα εις βάρος του εαυτού τους. Αρκεί να μην πεθάνουν. Αρκεί να επιβιώσουν. Αυτός ο λαός στον απόλυτο κίνδυνο δεν στήνει "Θερμοπύλες", τοποθετώντας τα μέλη του σε θέσεις μάχης. Στήνει "παζάρι", όπου διαπραγματεύεται τα μέλη του. Ένα "παζάρι", το οποίο, όπως και οι "Θερμοπύλες", είναι μέχρι θανάτου. Στις "Θερμοπύλες" σκορπίζεται ο θάνατος υπό τη λογική του "...ή ταν ή επί τας" και στο "παζάρι" σκορπίζεται ο θάνατος υπό τη λογική του "...πάρε ό,τι θέλεις τζάμπα". Η διαφορά μεταξύ αυτών των εξίσου θανατηφόρων καταστάσεων έγκειται στο γεγονός ότι ο πρώτος θέλει πάση θυσία να νικήσει για να επιβιώσει και ο δεύτερος θέλει μόνον να επιβιώσει, έστω και "ξεπουλώντας" τα πάντα.

Αυτά είναι που μεταφέρονται από την παράδοση και σ' αυτό το σημείο αποκαλύπτεται το φύλο αυτού που υπομένει τη θυσία. Αυτό, δηλαδή, που καθορίζει το "φύλο" του ίδιου του λαού. Στις "Θερμοπύλες" ο λαός με το στόμα της γυναίκας απαιτεί από τον άνδρα να θυσιαστεί για τους υπολοίπους και άρα να πολεμήσει για τα ηθικά. Στο "παζάρι" ο λαός με το στόμα του άνδρα απαιτεί από τη γυναίκα να θυσιαστεί για τους υπολοίπους και άρα να υποστεί τα ανήθικα. ..."Γυναίκα μας επιτίθονται. Πήγαινε στην πόρτα και "στήσου" να τους καθυστερήσεις, μπας και οι υπόλοιποι προλάβουμε και φύγουμε από τα παράθυρα". Γι'

αυτόν τον λόγο είπαμε πιο πάνω ότι πρέπει να γνωρίζεις, για έναν λαό που έχεις απέναντί σου ως αντίπαλο, αν στα όριά του σε απειλεί με θάνατο ή με "γλέντι".

Εδώ πρέπει να προσέξει ο αναγνώστης, γιατί απαιτούνται γνώσεις, ώστε να ερμηνευτούν συμπεριφορές. Συμπεριφορές, είτε ατομικές είτε συλλογικές. Ο κόσμος των "αρσενικών" είναι ένας κόσμος σκληρός κι ανταγωνιστικός —και πολλές φορές θανατηφόρος—, αλλά δεν είναι ανηλεής. Τα "αρσενικά" αγωνίζονται μέχρι θανάτου για τη νίκη και την επικράτηση έναντι του αντιπάλου, αλλά όχι για την καταστροφή του. Αν αποδεχθεί ο νικημένος την ήττα του, μπορεί να επιβιώσει, εφόσον δεν αμφισβητεί το αποτέλεσμα της ήττας του. Στα όρια δηλαδή υπάρχει έλεος. Ο νικητής δεν είναι απαραίτητα δήμιος. Δήμιος μπορεί να τον κάνει μόνον ένας αντίπαλος, που θέλει ν' "αυτοκτονήσει". Ένας αντίπαλος, ο οποίος αγωνίζεται μέχρι τέλους και δεν αποδέχεται την ήττα του.

Αυτό το έλεος το δίνουν εύκολα τα "αρσενικά" για έναν απλό λόγο. Το δίνουν από ένστικτο ...για λόγους επιβίωσης τόσο των ιδίων όσο και του "είδους" τους. Ένας άνθρωπος, ο οποίος πολεμάει με στόχο τη νίκη, γνωρίζει τους όρους του παιχνιδιού. Εκ των δεδομένων πολεμάει για τη νίκη σε μια μάχη με αβέβαιο αποτέλεσμα. Σε μια μάχη, η οποία, ανεξάρτητα με τους συμμετέχοντες, ξεκινάει πάντα από μηδενική βάση. Όσο ισχυρός κι αν είναι, γνωρίζει ότι, κάθε φορά που αναγκάζεται να πολεμήσει, υπάρχει το ενδεχόμενο της ήττας. Γνωρίζει ότι στη θέση στην οποία βρίσκεται ο ηττημένος μπορεί να βρεθεί και ο ίδιος. Στο πρόσωπο του ηττημένου βλέπει τον δικό του εφιάλτη. Τον εφιάλτη των γηρατειών και της αδυναμίας. Γι' αυτόν τον λόγο δίνει εύκολα έλεος. Στην πραγματικότητα, με το έλεος που δείχνει στην απόλυτη ακμή του, "προαγοράζει" έλεος, το οποίο αναγκαστικά θα ζητήσει και ο ίδιος στην παρακμή του.

Αυτό το έλεος δίνεται υποχρεωτικά και για την επιβίωση του ίδιου του "είδους". Δεν σκοτώνεις όποιον βρίσκεις μπροστά σου, επειδή απλά μπορείς να το κάνεις. Στόχος σου είναι να γίνεις κυρίαρχος του "είδους" και όχι ο μοναδικός του "είδους". Όποιος δεν σε αμφισβητεί τον αφήνεις να υπάρχει, αποδεχόμενος το ρίσκο ότι κάποια μέρα μπορεί και να σε αμφισβητήσει. Όποιος υπάρχει είναι χρήσιμος για το "είδος" και τα συμφέροντα του κυρίαρχου του "είδους" είναι ταυτισμένα με τα συμφέροντα αυτά. Αυτό βλέπουμε να συμβαίνει στη φύση και από αυτήν πρέπει να διδασκόμαστε. Τα πιο ισχυρά αρσενικά του κάθε είδους συγκρούονται μεταξύ τους, αλλά δεν αλληλοκαταστρέφονται. Αν υπάρξει νικητής, παύει η σύγκρουση.

Τα αρσενικά ζώα δεν κυνηγιούνται με στόχο την ολοκληρωτική εξαφάνιση των αντιπάλων τους. Αρκεί ο ηττημένος ν' αποδεχθεί τα "δικαιώματα" του νικητή και θα συνεχίσει να υπάρχει. Επειδή το σύνολο των σχέσεων των "αρσενικών" προκύπτει από τη δυναμική της σύγκρουσης, ένα άλλο χαρακτηριστικό του κόσμου τους είναι και η έννοια της φιλίας. Η φιλία "γεννιέται" κι αυτή από το ένστικτο της επιβίωσης. Όταν τα πάντα εξαρτώνται από την έννοια της σύγκρουσης, ευνόητο είναι ότι οι φιλίες καθορίζουν και τις

επιμέρους συμμαχίες. Τα κατώτερα "αρσενικά" έχουν λόγους να συνθέτουν συμμαχίες μεταξύ τους. Με αυτόν τον τρόπο αυξάνουν τις πιθανότητές τους να διεκδικήσουν κάποτε τη νίκη και άρα το δικαίωμα της αναπαραγωγής. Φιλίες έχουν και τα ανώτερα "αρσενικά", εφόσον κι αυτά για τους ίδιους λόγους έχουν συμφέρον να τις καλλιεργούν. Μόνος, όσο ισχυρός κι αν είσαι, δεν θ' αντέξεις για πολύ καιρό.

Τα πάντα ρυθμίζονται από την ισχύ. Οι συμμαχίες δεν αλλάζουν τη γενική ιεραρχία, εφόσον πάντα επικεφαλής της αγέλης βρίσκεται η συμμαχία του κυρίαρχου "αρσενικού". Μέσα στις συμμαχίες υπάρχει επίσης ιεραρχία, εφόσον επικεφαλής της κάθε μίας είναι κάποιος που διεκδικεί την κυριαρχία. Η ισχύς δηλαδή καθορίζει τα πάντα και αυτή είναι που δίνει δυναμική ισορροπία στην κατάσταση. Με την ισχύ δηλαδή ένα αρσενικό νικάει τους αντιπάλους του και με την ίδια ισχύ ελέγχει τους φίλους και συμμάχους του. Τίποτε δεν αλλάζει για όσο διάστημα δεν υπάρχει ανατροπή δυνάμεων, γιατί δεν συμφέρει σ' αυτούς που έχουν την ισχύ ν' αλλάξει κάτι.

Αυτός είναι σε γενικές γραμμές ο κόσμος των "αρσενικών". Ο κόσμος αυτών, που με τη δύναμή τους διεκδικούν την εξουσία πάνω στον χώρο ή το "κοπάδι". Αυτών, που τη δύναμή τους θέλουν να την κάνουν δικαίωμα "αναπαραγωγής". Όμως, μέσα σ' αυτόν τον κόσμο των "αρσενικών" δεν υπάρχουν μόνον αυτοί. Υπάρχουν και άλλες "διαβαθμίσεις" με τις ανάλογες δικές τους συμπεριφορές. Υπάρχουν οι "ευνούχοι", οι οποίοι για τον οποιονδήποτε λόγο είναι ανίκανοι να φερθούν ως γνήσιοι "αρσενικοί", όπως υπάρχουν και οι "κίναιδοι".

Στη φύση δεν υπάρχει ομοφυλοφιλία. Στη φύση υπάρχει ο "κιναιδισμός". Τι είναι αυτός; Είναι η συμπεριφορά των αρσενικών, που λειτουργούν ως τέτοιοι στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους, αλλά, όταν έρχεται η ώρα να πληρώσουν το κόστος της συμπεριφοράς του αρσενικού —και το οποίο είναι η σύγκρουση— αυτοί αλλάζουν συμπεριφορά και παριστάνουν τους "θηλυκούς". Όταν δηλαδή κρίνουν πως κινδυνεύουν με θάνατο, αποκτούν θηλυκή συμπεριφορά. Δεν συγκρούονται με το αντίπαλο αρσενικό, παρά "σπώνονται" σ' αυτό. Από αυτήν την ντροπιαστική για ένα αρσενικό συμπεριφορά προκύπτει και ο όρος κιναιδισμός, που είναι σύνθεση του "κινώ" και "ντροπή". Είναι αυτοί οι οποίοι "κινούν" την "ντροπή". Αυτοί είναι η ντροπή του αρσενικού είδους.

Οι δύο αυτές "διαβαθμίσεις" της αρσενικής φύσης έχουν πολύ συγκεκριμένες συμπεριφορές. Οι "ευνούχοι" είναι οι πιο εύκολοι στην ανάλυσή τους. Οι "ευνούχοι" είναι τα αρσενικά της "προσκολήσεως". Προσκολλώνται στο κυρίαρχο αρσενικό και εκτελούν τα θελήματα του. Δεν έχουν αρσενική σκέψη, ώστε να σχεδιάζουν και να εκτελούν μεγαλόπνοα "αρσενικά" σχέδια, αλλά υιοθετούν τέτοια και τα υπηρετούν με την απόλυτη πιστότητα και βέβαια σκληρότητα. Ποτέ δεν νικούν οι ίδιοι, αλλά μπορεί να βρεθούν να χειρίζονται εξουσίες νικητών. Στην πραγματικότητα λειτουργούν "άντ' αυτού".

Λειτουργούν με την εξουσία του νικητή και τη δική του δύναμη εκμεταλλεύονται. Όλοι οι φίλοι των κυριάρχων αρσενικών είναι αυτοί οι οποίοι κινδυνεύουν περισσότερο από "ευνουχισμό". Σταδιακά αποκτούν νοοτροπία "ευνούχων", εφόσον αποδέχονται το γεγονός ότι ποτέ δεν θα δοκιμάσουν ν' αμφισβητήσουν την κυριαρχία τους. Επωφελούνται από την κυριαρχία τους και μένουν σ' αυτό. Ξεκινούν από φίλοι και αν δεν εγκαταλείψουν εγκαίρως το βόλεμα, στο τέλος καταλήγουν ευνουχισμένοι υπηρέτες. Ακριβώς, επειδή δεν είναι αυθεντικοί φορείς της δύναμης την οποία διαχειρίζονται, λειτουργούν διαφορετικά από τα αυθεντικά "αρσενικά". Αυτό το οποίο τους χαρακτηρίζει είναι η μικροψυχία και η παντελής έλλειψη ελέους. Είναι μικρόψυχοι, γιατί "υποφέρουν" για να πάρουν εξουσία και δεν την αποκτούν στη μάχη με το φυσικό τους ταλέντο. Υποτάσσονται και προσκυνάνε στα αφεντικά και αυτό διαμορφώνει την προσωπικότητά τους.

Αυτοί οι άνθρωποι είναι ανηλεείς. Αυτό το κάνουν για δύο λόγους. Ο πρώτος λόγος είναι το κόμπλεξ. Ως ισχυροί, αλλά "μη νικητές", δεν μπορούν να απαιτήσουν τον σεβασμό των υπολοίπων. Μέσω της εξουσίας τους όμως μπορούν να εισπράξουν τον φόβο των υπολοίπων. Ο δεύτερος λόγος είναι ότι δεν μπορούν να κάνουν διαφορετικά, εφόσον θέλουν να επιβιώσουν ως "είδος". Δεν αντέχουν την αμφισβήτηση, γιατί δεν έχουν τη δύναμη να την πατάξουν με απειλή μάχης. Δεν έχουν την πολυτέλεια του "αρσενικού", που μπορεί να νικήσει έναν αντίπαλό του πολύ πριν αναγκαστεί να τον πολεμήσει. Αυτόν που τους αμφισβητεί δεν μπορούν να τον νικήσουν. Το μόνο που μπορούν να κάνουν —για να τον ξεφορτωθούν— είναι να τον εξαφανίσουν. Γι' αυτόν τον λόγο εμφανίζονται ανηλεείς. Δεν έχουν την πολυτέλεια να συνυπάρχουν με τους αντιπάλους τους. Όποιος τολμήσει και τους αμφισβητήσει, δεν θα πάψει να το κάνει, γιατί δεν μπορούν να τον νικήσουν.

Για τον ίδιο λόγο που δεν μπορούν να συνυπάρξουν με τους αντιπάλους τους δεν μπορούν να συνυπάρξουν και με φίλους. Οι "ευνούχοι" είναι άφιλοι. Αναγκαστικά, εφόσον δεν μπορούν να πειθαρχήσουν τους φίλους τους. Φέρουν μεγάλες εξουσίες και εκτός από τους αντιπάλους είναι δυνατόν να αμφισβητηθούν και από τους φίλους και άρα είναι δυνατόν να έρθουν και πάλι αντιμέτωποι με το ενδεχόμενο της σύγκρουσης. Της σύγκρουσης, την οποία αποφεύγουν, γιατί απλούστατα δεν μπορούν να την κερδίσουν επί ίσους όρους. Η φιλία γι' αυτούς τους λόγους τούς απειλεί. Ως εκ τούτου δεν έχουν φιλίες, αλλά συναναστροφές. Συναναστρέφονται μόνον με ομοίους τους και με ωφελιμιστικά κριτήρια. Τη μεταξύ τους ιεραρχία δεν την καθορίζει η δυναμική των δικών τους συγκρούσεων, αλλά η ιεραρχία των αφεντικών τους. Στην "ομήγουρη" τους δηλαδή μεταφέρεται απόφια η ιεραρχία των αφεντικών τους. Οι "ευνούχοι" των ισχυρών είναι οι ισχυροί ανάμεσα στους "ευνούχους".

Όλα τα ισχυρά συστήματα, που κατά καιρούς ταλαιπώρησαν την ανθρωπότητα, υποστήριξαν την εξουσία τους, εκμεταλλευόμενα τα χαρακτηριστικά των ευνούχων. Ευνούχους αξιωματούχους είχαν οι Βαβυλώνιοι, οι Αιγύπτιοι, οι Ρωμαίοι, οι Βυζαντινοί, οι Κινέζοι κλπ.. Σκληρούς ευνούχους, για να κάνουν τη "βρόμικη" δουλειά της εξουσίας.

Ακόμα και σήμερα ευνούχοι διαχειρίζονται τον σκληρό πυρήνα της παγκόσμιας εξουσίας. Απλά δεν τους ευνουχίζουν με το λεπίδι, αλλά με όρκους. Οι άγαμοι κληρικοί τέτοιοι ανηλεείς "ευνούχοι" είναι. Από τον "αυτοκράτορα" Πάπα μέχρι τον τελευταίο πένητα μοναχό όλοι τους είναι οι "ευνούχοι" υπηρέτες του Μεγάλου Αφεντικού. Αυτοί εφεύραν την Ιερά Εξέταση και αυτήν προσπαθούν να επιβάλουν ακόμα και σήμερα.

Ο ισχυρότερος "ευνούχος" στην ιστορία της ανθρωπότητας ήταν κι εξακολουθούν να είναι οι Αγγλοσάξονες. Είναι ο βασικός "ευνούχος" της Ρώμης. Είναι ο πιο ισχυρός παράγοντας διαχείρισης της αυτοκρατορίας της Ρώμης. Έχει την ισχύ και το μέγεθος ενός πανίσχυρου "αρσενικού", αλλά είναι "ευνούχος". Ακολουθεί ρητά τις εντολές της Ρώμης, χωρίς ποτέ να αμφισβητεί το "φύλο" της. Η Ρώμη φέρεται με τον "αρσενικό" τρόπο, εφόσον αυτή σχεδιάζει και δρομολογεί τις συγκρούσεις. Για λόγους οι οποίοι δεν είναι του παρόντος ν' αναλύσουμε, η Ρώμη επέλεξε να ελέγχει τα πράγματα από το "παρασκήνιο" και τη "βρόμικη" δουλειά του "αρσενικού" την έδωσε "εργολαβία" στους Αγγλοσάξονες.

Τελευταίους αφήσαμε τους "κίναιδους". Οι "κίναιδοι" στην κανονική τους ζωή είναι "αρσενικοί". Φανατικά "αρσενικοί"... θα μπορούσε να πει κανείς. Αναπτύσσουν δηλαδή τα δικά τους ιδιοτελή συμφέροντα και τα υπηρετούν με τον αρσενικό τρόπο της σύγκρουσης. Η ιδιομορφία τους είναι ότι τη σύγκρουση την επιδιώκουν μόνον όταν ο αντίπαλος είναι κατώτερος και η νίκη τους βέβαιη. Συνήθως δηλαδή κινούνται στην "περιφέρεια" των κοπαδιών, γιατί εκεί υπάρχουν τα αδύναμα "αρσενικά". Όσο ανεβαίνουν στην κοινωνική ιεραρχία, τόσο χειρότεροι γίνονται. Γιατί; Γιατί τους ακολουθεί η "ντροπή". Ακόμα κι όταν νικούν καθαρά, δεν τους αναγνωρίζει κανένας τον "ανδρισμό" τους, γιατί γνωρίζουν οι πάντες ότι, αν οι ίδιοι βρίσκονταν στη θέση του ηττημένου, δεν θα φέρονταν ως "άνδρες".

Οι "κίναιδοι" γι' αυτόν τον λόγο είναι —εκτός όλων των άλλων— και άφιλοι. Είναι άφιλοι, όχι επειδή δεν επιδιώκουν τις φιλίες, όπως οι "ευνούχοι", αλλά επειδή κανένας δεν θέλει να τους συναναστρέφεται. Κανένας δεν θέλει να είναι φίλος τους. Εκτός από τα αποβράσματα της κοινωνίας, που τους συναναστρέφονται για κάποιο κέρδος, όλοι οι άλλοι τους αποστρέφονται. Είναι ντροπή για ένα "αρσενικό" να είναι φίλος με έναν "κίναιδο". Εκτός αυτού είναι και ανώφελο να είναι φίλος του. Δεν υπάρχει δηλαδή το "κέρδος" της φιλίας, στο οποίο αναφερθήκαμε πιο πάνω. Δεν υπάρχει το θεμέλιο της φιλίας, που είναι η εμπιστοσύνη και η δυνατότητα να βασίζεται ο ένας πάνω στον άλλο. Δεν μπορείς να είσαι φίλος με κάποιον, ο οποίος, την ώρα κάποιας μεγάλης σύγκρουσης, αντί να ορμήξει με αυτοθυσία στο κοινό μέτωπο, είτε θα την "κοπανήσει" είτε θα παριστάνει τον "θηλυκό".

Γι' αυτόν τον λόγο οι "κίναιδοι" αποκτούν μόνιμες ψυχικές "αναπηρίες". Ποιες είναι αυτές; Κάνουν σκοπό της ζωής τους να γίνουν ισχυροί, ώστε να τιμωρήσουν εκείνους που τους χλευάζουν. Κάνουν σκοπό της ζωής τους να εκδικηθούν εκείνους που δεν τους σέβονται. Κάνουν σκοπό της ζωής τους να "εξαφανίσουν" όποιον τολμά να θυμίζει στους υπόλοιπους το παρελθόν τους. Οι Εβραίοι είναι κλασσικοί "κίναιδοι". Είναι ο λαός "κίναιδος"

μέσα στο ανθρώπινο "κοπάδι". Επειδή είναι και "στείροι", παραμένουν αιωνίως οι ίδιοι με τα ίδια αναλλοίωτα χαρακτηριστικά. Δεν βελτιώνονται με το πέρασμα των γενεών.

Είναι οι "αρσενικοί", οι οποίοι σε έναν κύκλο τριάντα ή σαράντα χρόνων αναγκάζονται να "στηθούν" στα μεγάλα "αρσενικά". Αναγκάζονται να εξευτελιστούν μπροστά σε ένα παγκόσμιο κοινό, όσο κι αν έχουν προοδεύσει προηγουμένως. "Στήνονται" αυτοβούλως, για να γλιτώσουν τη ζωή τους. Γι' αυτόν τον λόγο άλλωστε οι διωγμοί κατά των Εβραίων ποτέ δεν συγκινούν σε μεγάλο βαθμό την ανθρωπότητα. Την ανθρωπότητα, που ως "είδος" συγκλονίζεται, όταν βλέπει λαούς να προσπαθούν να εξολοθρεύσουν λαούς. Όταν βλέπει "αρσενικά" να προσπαθούν να βιάσουν "αρσενικά". Μόνον με τους Εβραίους δεν δείχνει τον ανάλογο συγκλονισμό, γιατί ο "βιασμός" τους είναι ένα "έργο", το οποίο το έχουν ξαναδεί και μάλιστα πολλές φορές. Οι εξοργισμένοι "βιαστές" οι "στάσεις" είναι αυτοί που αλλάζουν και όχι τα "θύματα".

Όταν λοιπόν οι Εβραίοι είναι ισχυροί, είναι πάντα σκληροί κι ανηλεείς με τους κατωτέρους τους. Από τη στιγμή που δεν μπορούν να απαιτήσουν τον σεβασμό των λαών, επιδιώκουν να πάρουν το μόνο που απομένει και αυτό είναι ο φόβος των λαών. Όταν είναι ισχυροί, προσπαθούν να εκδικηθούν όλους εκείνους τους "αρσενικούς", οι οποίοι στο παρελθόν τους ανάγκασαν να εξευτελιστούν, παριστάνοντας τους "θηλυκούς". Όταν είναι ισχυροί, όπως σήμερα, επιβάλλουν νόμους, οι οποίοι ποινικοποιούν οποιαδήποτε έρευνα αφορά το παρελθόν τους. Όταν είναι ισχυροί, χάνουν εύκολα τον έλεγχο και την ψυχραιμία τους, γιατί τα κόμπλεξ, η μνησικακία και η εκδικητικότητα είναι κακοί "σύμβουλοι" για κάποιον που θέλει να κυριαρχήσει. Είναι θέμα χρόνου να μείνει μόνος του και να στρέψει τους πάντες εναντίον του. Μια κατάσταση, την οποία δεν την αντέχει ένα "αρσενικό", όσο ισχυρό κι αν είναι.

Γνωρίζοντας λοιπόν τα χαρακτηριστικά τους, γνωρίζεις και το πώς πρέπει να τους αντιμετωπίζεις, όταν για τον οποιονδήποτε λόγο βρεθείς μπροστά τους. Αν ο Εβραίος είναι ισχυρός, μην τον πλησιάζεις καν. Είναι επικίνδυνος. Ερμηνεύει τα πάντα ανάλογα με τη διάθεσή του και αυτό τον κάνει απρόβλεπτο. Ψάχνει να βρει υπονοούμενα, ειρωνείες και όποιος ψάχνει βρίσκει. Μπορεί να σε καταστρέψει για ένα υποτιμητικό βλέμμα. Μπορεί να σε σκοτώσει για μια απλή έκφραση ειρωνείας. Μπορεί να σε πληγώσει μόνο και μόνο επειδή ζηλεύει τη χαρά σου και θέλει να την εξαφανίσει. Μπορεί να σε εξαφανίσει μόνο και μόνο επειδή ζηλεύει το "λευκό" παρελθόν σου. Μπορεί να σε λιώσει μόνο και μόνο επειδή μπορεί να το κάνει. Είναι κομπλεξικός, άφιλος, ανηλεής και φονικός.

Αν όμως πετύχεις Εβραίο σε πλήρη αδυναμία, μπορείς να τον κάνεις ό,τι θέλεις. Δεν αντιστέκεται σε τίποτε. Δεν πολεμάει για τίποτε. Δεν υπάρχουν όρια ηθικής γι' αυτόν. Είναι ένα απλό κομμάτι κρέας, το οποίο έχει απλά ανθρώπινη μορφή. Κοιτάζει σαν δειλό ποντίκι να βρει μια τρύπα να διαφύγει, όσο κι αν του κοστίζει. Ζήτα του τη γυναίκα του να περάσεις καλά και θα την έχεις. Ζήτα του την κόρη του να διασκεδάσεις και θα την έχεις.

Ζήτα του τα χρήματά του και θα στα δώσει. Ζήτα του το σπίτι του και θα στο γράψει. Ό,τι και να του ζητήσεις, θα το πάρεις. Ακόμα κι αυτά που δεν τολμάς να τα ζητήσεις, είναι θέμα χρόνου να στα προσφέρει ο ίδιος ως επιλογές.

Μόνος του θα σκεφτεί να σου δώσει πράγματα, τα οποία ούτε διανοείσαι ότι μπορεί να μπουν σε ένα "τραπέζι" διαπραγμάτευσης. Όσο πιο πολύ στέκεσαι με το ξίφος πάνω από το κεφάλι του, τόσο πιο "δημιουργικά" θα σκέφτεται για λογαριασμό σου. Θα σκέφτεται τι μπορεί να σου δώσει —και το οποίο θα σε ευχαριστούσε— και να μην το γνωρίζεις ούτε εσύ ο ίδιος. Μπορεί να σου αρέσει κάτι πάνω του. Να μην ρωτήσει ο "πρόθυμος" Εβραίος; Αυτά, τα οποία θα οδηγούσαν στην απέλπιδη αντίδραση ακόμα και ένα κουνέλι, είναι δυνατόν να τα υπομείνει ένας Εβραίος.

Επειδή η έννοια της επιβίωσης είναι άμεσα και άρρηκτα συνδεδεμένη με αυτήν της προόδου, ευνόητο είναι ότι αυτά τα οποία επιτρέπονται στους Εβραίους την έσχατη ώρα τους, επιτρέπονται και στην καθημερινότητά τους. Όταν δεν θεωρείς ανήθικο να ζητήσεις από τη γυναίκα σου να στήσει "κώλο" για να σωθείς, γιατί να μην της ζητήσεις το ίδιο για να γεμίσεις με πελάτες το μαγαζί σου; Γιατί να μην το ζητήσεις για να πάρεις μια προαγωγή; Αγώνας επιβίωσης είναι το ένα, αγώνας επιβίωσης είναι και το άλλο. Για την πρόοδο της οικογένειας γίνεται τόσο το ένα όσο και το άλλο. Το έκανες για να σώσεις τη ζωή σου από τους Ναζί και το επαναλαμβάνεις για να σώσεις το μαγαζί σου από τους ανταγωνιστές σου.

Ο αναγνώστης αντιλαμβάνεται πλέον τον λόγο που μιλάμε για "φύλο" λαού και ανηθικότητα. Αυτοί, οι οποίοι "πολεμούν" στην πρώτη γραμμή για την τελική επιδίωξη του λαού, είναι αυτοί οι οποίοι καθορίζουν το "φύλο" του. Αυτοί, οι οποίοι παίρνουν την τελική εντολή για την έσχατη μάχη του λαού. Όταν ως λαός περιμένεις από τις γυναίκες σου να σε σώσουν, αυτό καθορίζει και το πεδίο της μάχης που δίνεις. Αυτό περιγράφει και τα "όπλα" της τελικής μάχης. Στην περίπτωση των Εβραίων τα ξίφη των ανδρών είναι όπλα, τα οποία χρησιμοποιούνται πολύ πριν τα όρια. Όταν ακόμα είναι ισχυροί και δεν διακυβεύεται η τελική επιβίωση. Όταν ακόμα οι πλούσιοι μπορούν να εκμεταλλεύονται τους φτωχούς ομοεθνείς τους. Όταν ακόμα οι μεγαλύτεροι μπορούν να εκμεταλλεύονται τους μικρότερους. Όταν φτάσει το πρόβλημα στην "κορυφή", που λαμβάνει τις αποφάσεις, απλά σηκώνουν τα χέρια ψηλά. Τότε οι δειλοί άνδρες παίζουν το τελευταίο τους χαρτί και αυτό είναι η εξουσία τους πάνω στις γυναίκες. Τα τελικά "όπλα" τα οποία χρησιμοποιούνται στα όρια, είναι τα "όπλα" των γυναικών και αντιλαμβάνομαστε τι σημαίνει αυτό.

Αυτό είναι το τελικό στάδιο της μάχης του "κίναιδου". Στα όρια γίνεται συνειδητά "θηλυκός", έστω και αν αυτό γίνεται "στιγμιαία". Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για "κίναιδους", που είναι και ανήθικοι. Μιλάμε για πλήρη ατίμωση ως αντίτιμο της επιβίωσης. Τι σημαίνει αυτό στο παράδειγμά μας. Όταν αυτός ο μονίμως φιλοξενούμενος "κίναιδος" προκαλεί τα "αρσενικά" του ξένου "κοπαδιού" στο οποίο περιφέρεται, σε συνθήκες σύγκρουσης —και άρα στα όρια— συμπεριφέρεται ως "θηλυκός". Μόλις του επιτεθούν, η πρώτη επιλογή του

είναι να τρέξει για να γλιτώσει. Αν δεν μπορεί να γλιτώσει με το τρέξιμο, "στήνεται" να τον κακοποιήσουν "σεξουαλικά". Αυτό τον κάνει ανήθικο. Είναι ο "αρσενικός", που στα όρια παριστάνει τον "θηλυκό", για ν' αποφύγει τη σύγκρουση και άρα τον θάνατο.

Αυτό ακριβώς είναι η "θηλυκή" συμπεριφορά για έναν λαό. Η συμπεριφορά του "κίναιδου". Του "αρσενικού", που θέλει κέρδη "αρσενικού" και είναι προκλητικό στο διάστημα που εξυπηρετεί τα συμφέροντά του και μόλις έρθει αντιμέτωπος μ' αυτούς που θίγονται από τη συμπεριφορά του, αλλάζει "φύλο". "Θηλυκός" είναι ο λαός, που θα καθίσει να υποστεί τα πάντα εις βάρος του, χωρίς ν' αντισταθεί. Είναι ο λαός, που θα επιτρέψει σε έναν άλλον λαό να τον βασανίσει και όχι μόνον δεν θα προβάλλει αντίδραση, αλλά θα σπεύσει και να τον υποβοηθήσει στο έργο του, για να μην τον δυσαρεστήσει. Είναι ο λαός, που θα μπει στη σειρά, για να πάρει το τραίνο για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Οργανωμένα και με απόλυτη τάξη θα "στηθεί" χωρίς καμία αντίσταση.

Οι ισχυροί του θα αναλάβουν —ακόμα και για λογαριασμό των Ναζί— να επιβάλουν μέχρι και την τιμωρία σε όσους ομοεθνείς τους αντιστέκονται. Αν ψάξει κάποιος στα αρχεία των στρατοπέδων των Ναζί, θα δει ότι πολλοί από τους βασανιστές των Εβραίων μέσα σ' αυτά τα στρατόπεδα ήταν Εβραίοι. Γιατί; Για να σωθούν οι ίδιοι εις βάρος των ομοεθνών τους. Βασάνιζαν, φτωχότερους, μικρότερους, ασθενέστερους, θηλυκούς, ανήλικους, άρρωστους ομοεθνείς τους, προκειμένου να σωθούν. Έκαναν εις βάρος των ομοεθνών τους ό,τι θεωρούσαν ότι θα ευχαριστούσε τους Γερμανούς και θα έσωζε τους ίδιους. Αν ανοίξουν ποτέ τα αρχεία του Ολοκαυτώματος, οι ίδιοι οι Εβραίοι θα πάθουν τη μεγαλύτερη ζημιά από οποιονδήποτε άλλο Ναζί.

Με αυτόν τον ελεεινό τρόπο οι Εβραίοι επιβιώνουν ως λαός μέσα στον χρόνο. Συγκατοικώντας μ' αυτούς που μισούν. Υπηρετώντας εκείνους που τους ατιμάζουν. Αυτό το μίσος, εναντίον των λαών με τους οποίους συγκατοικούν, τους διατηρεί μόνιμα και σφικτά δεμένους. Τα "απωθημένα" τους βαστούν ενωμένους. Αν για τους φυσιολογικούς λαούς μια ένδοξη πράξη του παρελθόντος λειτουργεί ως συνεκτικό στοιχείο μεταξύ τους, για τους Εβραίους λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο μια πράξη συλλογικής ντροπής και ατίμωσης. Ό,τι κι αν τους κάνουν, το αντέχουν. Δεν φεύγουν. Δεν συγκρούονται. Μόνον αν βαρεθείς να τους κυνηγάς ή να τους ατιμάξεις και αποφασίσεις να τους διώξεις, φεύγουν αναγκαστικά. Αυτό το οποίο έκαναν πρώτα οι Βαβυλώνιοι και στη συνέχεια οι Αιγύπτιοι. Τους βαρέθηκαν και τους έδιωξαν. Από τότε μέχρι σήμερα κάνουν τα ίδια στη χριστιανική επικράτεια. Δεν υπάρχει ένα χριστιανικό κράτος, που να μην έκανε διωγμούς εναντίον τους και όμως κατά έναν περιεργό τρόπο δεν μπόρεσε κανένα να τους ξεφορτωθεί.

Διωγμούς εναντίον τους έκαναν οι Ρώσοι, οι Γάλλοι, οι Ισπανοί και η λίστα είναι ατελείωτη. Τελευταίο παράδειγμα οι Γερμανοί. Οι Γερμανοί στην κυριολεξία τους "πήδηξαν". Τους έσυραν στους δρόμους σαν τα σκουλήκια. Βίασαν τις μάνες, τις γυναίκες και τις κόρες τους. Έγινε τίποτε; Τους μίσησαν οι Εβραίοι και εφόσον δεν μπορούσαν να τους νικήσουν,

εγκατέλειψαν τη Γερμανία; Αισθάνθηκαν ατιμασμένοι, θεωρώντας αδύνατη την παραμονή στον χώρο της ατίμωσής τους. Όχι βέβαια. Τους μίσησαν, αλλά δεν έφυγαν. Έμειναν στη Γερμανία μ' αυτούς που μισούν. Σήκωσαν τα "βρακιά" τους και ξανακάθισαν στη Γερμανία, σαν να μην είχε γίνει τίποτε. Έκαναν το "πήδημα" κεφάλαιο, για να πλουτίσουν εκ νέου στη Γερμανία. Αλληλοσυγχάρηκαν ο ένας τον άλλο για τη μεγάλη αποζημίωση που δέχτηκαν ως θύματα "βιασμού".

Από τότε μέχρι σήμερα εκδικούνται καθημερινά τους Γερμανούς. Αυτή η εκδίκηση είναι που κατά τη γνώμη τους "παραγράφει" την προηγούμενη ατίμωση. Θεωρούν ότι, από τη στιγμή που μπορούν και εκδικούνται, όλα τα άλλα δεν έχουν σημασία. Αφού ο ναζιστής Γερμανός, που βίασε την κόρη τους, είναι τώρα ο κηπουρός τους και τον διατάζουν, δεν υπάρχει πρόβλημα. Τον εκδικήθηκαν. Αφού ο Γερμανός ανταγωνιστής τους, που κοιμόταν με τη γυναίκα τους, έχασε το μαγαζί του από τη σπατάλη της, δεν υπάρχει πρόβλημα. Τον εκδικήθηκαν. Πώς μπόρεσαν αυτοί οι ατιμασμένοι και δειλοί άνθρωποι και εκδικήθηκαν έναν πανίσχυρο λαό, όπως οι Γερμανοί; Παριστάνοντας τους χρήσιμους υπηρέτες εκείνων που νίκησαν τους Γερμανούς και άρα των Αγγλοσαξόνων. Με τις "πλάτες" των Αγγλοσαξόνων κάνουν ό,τι κάνουν και πίσω από αυτούς "κρύβονται" κάθε φορά που κάποιος τους απειλεί.

Οι Αγγλοσάξονες, ως κυρίαρχος "ευνούχος" του χριστιανικού "κοπαδιού", "στηρίζουν" τις επιλογές του "κίναιδου". Όλοι οι υποχρεωτικοί "φιλοσιωνιστικοί" νόμοι, οι οποίοι έχουν επιβληθεί στα κράτη από τους κυρίαρχους Αγγλοσάξονες, αυτόν τον στόχο εξυπηρετούν. Την προστασία του "κίναιδου" τους από τα ασθενέστερα "αρσενικά", τα οποία θίγονται από την κοινή δραστηριότητά τους. Το πνεύμα και το ζητούμενο αυτών των νόμων είναι ένα και μοναδικό. Μην "πηδάτε" τον "κίναιδο". Ακόμα κι αν μπορείτε να τον στριμώξετε στα "στενά" και στις "γωνίες", μην τον "πηδάτε". Απαγορεύεται. Δικός μας είναι και για δικό μας λογαριασμό δουλεύει. Όποιος τον "πηδήξει", θα πρέπει να ξέρει ότι θα συγκρουστεί μαζί μας.

Αυτός ο λαός των "κίναιδων", επειδή ακριβώς το επέβαλλαν τα συμφέροντα των αφεντικών, απέκτησε το 1948 και κράτος. Τι κράτος όμως να κάνουν οι "κίναιδοι"; Το κράτος-"κίναιδο". Το Ισραήλ λειτουργεί κι αυτό ως "κίναιδος" στην κοινωνία των κρατών. Είναι παντελώς άφιλο, κομπλεξικό, βίαιο και ανηλεές. Αυτοί, οι οποίοι ποτέ δεν είχαν τη γενναιότητα να φυλάξουν πατρίδα και να δημιουργήσουν κράτος, μόλις το απέκτησαν, βάλθηκαν ν' "αποδείξουν" ότι έφτιαξαν το "υπερκράτος" των "υπεργενναίων". Είναι το μόνο κράτος στην ιστορία του κόσμου, το οποίο δεν ανέπτυξε καμία "φιλική" σχέση με κανέναν στο περίγυρό του. Καλές σχέσεις διατηρεί μόνον με τους προστάτες του, που είναι οι ΗΠΑ και η Βρετανία. Με κανέναν άλλο.

Μπορεί να κάνει το οποιοδήποτε έγκλημα εις βάρος του οποιουδήποτε γείτονά του, για να εξυπηρετήσει τους "συνεταίρους" του, οι οποίοι βρίσκονται χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από τη Μέση Ανατολή. Δεν υπάρχει έγκλημα, στο οποίο μπορεί να υποπέσει ένα κράτος και

να μην το πραγματοποιεί σε καθημερινή βάση το Ισραήλ. Σκοτώνει, βιάζει, δηλητηριάζει, ακρωτηριάζει όποιον θεωρεί εχθρό του. Ως γνήσιος "κίναϊδος", δεν τιμωρεί μόνον όσους αποδεδειγμένα δρουν εναντίον του, αλλά και όσους απλά υποπτεύεται ότι θα μπορούσαν να δράσουν. Λειτουργεί "προληπτικά". Χτυπάει ακόμα κι αυτούς που απλά διαδίδουν "υπονοούμενα" για το παρελθόν του. Το κράτος-"χέστης".

Οι Εβραίοι στην κυριολεξία έχουν χάσει τον έλεγχο από τότε που εξασφάλισαν την προστασία των Αγγλοσαξόνων. Με τις "πλάτες" τους θέλουν να εκδικηθούν τους εχθρούς τους και άρα τους πάντες. Ό,τι κάνουν μπορεί να κρύβει οικονομικά συμφέροντα, αλλά ταυτόχρονα κρύβει και κόμπλεξ αιώνων. Το τερπνόν μετά του ωφελίμου. Όποιον μισούσαν μέσα στους αιώνες και μπορούν σήμερα να τον εκδικηθούν ανελέητα, δεν τον "ξέχασαν". Οικονομικά συμφέροντα έφεραν τους "συνεταίρους" στο Ιράκ και στο Ιράν αλλά οι Εβραίοι εκεί εκδικούνται τα παιδιά των Βαβυλωνίων, που κάποτε τους ατίμασαν. Οικονομικά συμφέροντα έφεραν τους "συνεταίρους" στην Αίγυπτο, αλλά οι Εβραίοι εκεί εκδικούνται τα παιδιά των Αιγυπτίων, που τους ατίμασαν. Οι Γερμανοί είναι ο λαός που "γεύεται" την εκδίκηση της τελευταίας ατίμωσής τους και το πληρώνει ακριβά.

Ανάμεσα σ' αυτούς που οι Εβραίοι εκδικούνται είναι και οι Έλληνες. Οι Έλληνες, που τους μάτωσαν όσες φορές τους "συνάντησαν" με κορυφαίους τον Αλέξανδρο και τον Αντίοχο τον Επιφανή. Τους Έλληνες σήμερα προσπαθούν να εκδικηθούν, θέλοντας να πάρουν ως λεία τους τα επιτεύγματά τους. Η διεκδίκηση του Μινωικού Πολιτισμού μέσα σ' αυτό το πνεύμα της εκδίκησης εντάσσεται. Απλά, επειδή μιλάμε για άπληστους Εβραίους, πάντα αναζητούμε τον συνδυασμό του "τερπνού" με το "ωφέλιμο" και στην περίπτωση αυτή το "τερπνό" είναι η εκδίκηση και το "ωφέλιμο" είναι η Κρήτη. Είναι τόσο προφανές το άτοπο των ισχυρισμών τους, που είναι θέμα λογικής ν' αποδειχθεί. Γι' αυτόν τον λόγο επιμένουμε να λέμε ότι δεν χρειάζονται επιστημονικές αποδείξεις. Γι' αυτόν τον λόγο επιμένουμε να ισχυριζόμαστε ότι οι απαντήσεις βρίσκονται στις παραδόσεις των λαών και όχι στα αρχαιολογικά "εργοτάξια".

Είναι προφανές ότι οι Εβραίοι δεν μπορούν να έχουν σχέση με τον Μινωικό Πολιτισμό. Δεν τους συμφέρει να έχουν και δεν έχουν. Αυτά τα οποία μας λέει η λογική μπορεί να μας τα αποδείξει η παράδοση, η οποία πάντα συνδέεται με την λογική, γιατί δεν μπορεί διαφορετικά να λειτουργήσει. Οι απαντήσεις που ψάχνουμε είναι βέβαιον ότι βρίσκονται στις παραδόσεις των ίδιων των Εβραίων. Όταν, για παράδειγμα, ένα σύνολο ανθρώπων είναι "μη καπνιστές" και έχουν ως στόχο να κάνουν και τα παιδιά τους ομοίους τους, δεν εντάσσουν στην παράδοσή τους "θεριακλήδες". Μια τέτοια επιλογή είναι αυτοκαταστροφική. Τα αποπροσανατολίζουν και τα διχάζουν. Τα αναγκάζουν να κάνουν επιλογές προτύπων και αυτό μπορεί να διαλύσει τον λαό και να τον χωρίσει σε δύο διαφορετικές και απόλυτα εχθρικές μεταξύ τους "γραμμές".

Αυτό συμβαίνει και με τους Εβραίους και την παράδοσή τους. Όταν οι πατέρες τους αποφάσισαν να δώσουν χαρακτηριστικά στον λαό τους, στην πραγματικότητα αποφάσισαν να κάνουν τους εαυτούς τους πρότυπα. Επέλεξαν να "στειώσουν" τον λαό, για να παραμείνουν οι ίδιοι αθάνατοι. Λειτουργήσαν ως πραγματικοί Εβραίοι και άρα εις βάρος των Εβραίων. Επέλεξαν να "επιβιώσουν" εις βάρος των δικών τους απογόνων. Γνώριζαν πως οτιδήποτε νέο "γεννούσε" αυτός ο λαός, θα τους ανέτρεπε και θα τους έστελνε στα αζήτητα της ιστορίας. Κινδύνευαν από την παραμικρή δημιουργία και γι' αυτό την απέτρεπαν με όλα τα μέσα.

Από εκεί και πέρα το μέλλον των Εβραίων ήταν προδιαγεγραμμένο. Από τη στιγμή που δεν αντιστάθηκαν στη "στείρωση", ήταν θέμα χρόνου να γίνουν όμοιοι με τους πατέρες τους και άρα ο εβραϊσμός να παραμένει αθάνατος και "στείρος". Ο Αβραάμ γέννησε τον Ισαάκ, αλλά, επειδή ο Ισαάκ έγινε ίδιος με τον πατέρα του, ο Αβραάμ επιβιώνει και ο Ισαάκ στην πραγματικότητα δεν "γεννήθηκε" ποτέ. Στην πραγματικότητα ο Ισαάκ δεν τη γλίτωσε τη θυσία του από τον πατέρα του. Απλά δεν τον έσφαξε με το μαχαίρι της ύλης και τον "έσφαξε" με το "μαχαίρι" του πνεύματος. Τον "στείρωσε", για να μείνει ο ίδιος αθάνατος. Τον στείρωσε, για να μην γεννάει "παιδιά", τα οποία θα τον ανατρέψουν τον ίδιο. Τα αίτια του εβραϊκού εθίμου της περιτομής στον συμβολισμό εκείνης της πράξης θα πρέπει να τα αναζητήσουμε.

Αυτοί οι αθάνατοι "παιδοκτόνοι" αποφάσισαν για τα αιώνια πρότυπα των Εβραίων και από αυτές τις αποφάσεις βγαίνουν λογικά συμπεράσματα, τα οποία με τη σειρά τους μας οδηγούν σε λογικά αποτελέσματα. Όταν τα πρότυπά σου είναι τεμπέληδες, δειλοί και ατιμασμένοι άνθρωποι, που τρέχουν για να σωθούν και μετά περιμένουν να εκδικηθούν, δεν μπορείς να βάζεις στην παράδοσή σου ανθρώπους με τα ακριβώς αντίθετα χαρακτηριστικά. Όταν "συμβουλευείς" τον λαό σου να "τρέχει" να σωθεί στις δυσκολίες, ευνόητο είναι ότι τον κάνεις "κινούμενο". Όταν με την πατρική εξουσία επιβάλεις στις κόρες σου να κάνουν οτιδήποτε για να σωθούν, αυτές δεν παραδίδουν ασπίδες στα παιδιά τους. Κανένας δεν μένει πουθενά, για να υπερασπιστεί οτιδήποτε.

Ως εκ τούτου δεν μπορείς να βάζεις στην παράδοσή σου εργατικούς, γενναίους, ανυπότακτους και ανυποχώρητους Κρήτες. Κρήτες, οι οποίοι θυσιάζονται για τον τόπο τους και άρα είναι λαός "στατικός". Κρήτες, οι οποίοι, αν δεν πάρουν την ασπίδα, για να πολεμήσουν με την απόλυτη αυταπάρηση, θα πρέπει να φύγουν ως ατιμασμένοι από τον τόπο τους. Αυτούς τους εργατικούς, γενναίους και στατικούς ανθρώπους ένας λαός τεμπέληδων, δειλών και κινούμενων ανθρώπων τους έχει εχθρούς. Τους βλέπει ως "στόχους", εφόσον βλέπει τους καρπούς των κόπων τους σαν "λεία". Τα αντίθετα χαρακτηριστικά τους θα τους φέρουν σε τριβή, όταν έρθουν σε επαφή μεταξύ τους και είναι βέβαιη η εχθρότητά τους. Όταν κάποιος τεμπέλης "κινείται" προς πάσα κατεύθυνση, για να εκμεταλλευτεί όποιον βρει μπροστά του και κάποιος άλλος στην ίδια περιοχή δεν κινείται

καθόλου και εργάζεται ολημερίς στο χωράφι του, είναι βέβαιη η συνάντηση και άρα και η σύγκρουση.

Αν δηλαδή υπάρχει αναφορά στην παράδοση των Εβραίων για τους Κρητικούς, αυτή θα είναι αναφορά μίσους και προσδοκίας εκδίκησης. Αν σκεφτεί κάποιος ότι οι Εβραίοι και οι Κρήτες δραστηριοποιούνταν επί αιώνες στον ίδιο χώρο της Ανατολικής Μεσογείου, μπορεί να είναι βέβαιος ότι θα έχουν "συναντηθεί". Πώς όμως να "συναντηθούν" τέτοιοι λαοί με τόσο αντίθετα χαρακτηριστικά. Πώς να έχει συναντηθεί ένας άνθρωπος που εργάζεται με έναν τεμπέλη; Ένας άνθρωπος που δημιουργεί με έναν άνθρωπο που κλέβει; Ένας άνθρωπος που καμαρώνει για τα προϊόντα που παρήγαγε με έναν ελεεινό, που τα βλέπει σαν τζάμπα λεία; Ένας άνθρωπος γενναίος με έναν άνθρωπο δειλό;

Μια τέτοια "συνάντηση" είναι σίγουρο ότι θα είχε "παρατράγουδα". Είναι βέβαιον δηλαδή ότι οι Κρήτες θα τους συνάντησαν και όλο και κάποια "καρπαζιά" θα τους έριξαν, εφόσον μόνον έτσι σταματάς το παράσιτο. Είναι βέβαιον ότι οι Εβραίοι θα επιχείρησαν να εκμεταλλευτούν τον κόπο των Κρητών και αυτό θα τους κόστισε ακριβά όταν τους αντιλήφθηκαν. Άρα είναι βέβαιο ότι οι πανίσχυροι Κρήτες θα καταλαμβάνουν περίοπτη θέση στην ατέλειωτη λίστα της εκδίκησης των Εβραίων. Στη λίστα που λίγο-πολύ βρίσκονται όλοι οι λαοί, εφόσον οι Εβραίοι όλους τους λαούς προσπάθησαν να τους εκμεταλλευτούν και από όλους έχουν φάει "καρπαζές".

Δεν χρειάζεται να ψάξει κάποιος πολύ για να επιβεβαιώσει αυτά τα οποία προκύπτουν από τη λογική. Η ίδια η παράδοση των Εβραίων μπορεί να προσφέρει στοιχεία αξιόπιστα. Στοιχεία, τα οποία βρίσκονται μέσα στα κείμενα που μεταφέρουν αυτήν την παράδοση. Μέσα σ' αυτά τα κείμενα υπάρχουν στοιχεία, τα οποία αποδεικνύουν με τρόπο ρητό και ιστορικά αναμφισβήτητο ότι οι Εβραίοι δεν είχαν σχέση με τους Κρήτες. Πιο συγκεκριμένα, όχι απλά δεν είχαν φυλετική σχέση, αλλά ήταν μισητοί εχθροί μεταξύ τους.

...Δια τούτο τάδε λέγει Κύριος: ιδού εγώ εκτεινώ την χείρα μου επί τους αλλοφύλους καί εξολοθρεύσω Κρήτας καί απολώ τους καταλοίπους τους κατοικούντας την παραλίαν. Καί ποιήσω εν αυτοίς εκδικήσεις μεγάλας, καί επιγνώσονται διότι εγώ Κύριος εν τω δούναι την εκδίκησιν μου επ' αυτούς. (ΙΕΖΕΚΙΗΛ, ΚΕ', 16-17). Σιγά να μην έλειπαν οι Κρήτες από την λίστα της εκδίκησης των Εβραίων. Από την τεράστια λίστα τους. Μπορεί με αυτά τα εβραϊκά στοιχεία να μην αποδεικνύεται ότι οι Κρήτες ήταν Έλληνες, αλλά αποδεικνύεται ότι σίγουρα δεν ήταν Εβραίοι.

Αφού λοιπόν βρήκαμε τι δεν ήταν οι Κρήτες, το επόμενο που έχουμε να κάνουμε είναι να βρούμε τι ήταν. Πώς το βρίσκουμε; Με τον ίδιο τρόπο. Με τη λογική. Πρώτα προσπαθούμε να βρούμε αν οι σύγχρονοι Κρητικοί θα μπορούσαν να είναι οι γενναίοι απόγονοι των γενναίων Μινωιτών. Οι απόγονοι των δημιουργών και άρα των υπερασπιστών

αυτού του προκλητικά λαμπερού πολιτισμού. Του πολιτισμού, που ήταν και ένιωθε πανίσχυρος και αυτό το γνώριζε καλά ο περίγυρος. Αυτό είναι ό,τι πιο εύκολο στον εντοπισμό του. Τον "άθλο" των αρχαίων Κρητών οι σύγχρονοι Κρητικοί θα μπορούσαν να τον επαναλάβουν οποιαδήποτε ώρα και στιγμή θα χρειαζόταν να το κάνουν.

Αυτό δεν το λέμε εμείς ως Έλληνες, που μπορεί ν' αμφισβητηθούμε για μεροληψία. Αυτό μπορούν να μας το "διαβεβαιώσουν" και ξένοι και άρα άνθρωποι υπεράνω πάσης υποψίας για μεροληπτική στάση. Μπορούν να μας το διαβεβαιώσουν οι ίδιοι οι Ναζί. Οι σκληροί Ναζί, που τρομοκράτησαν ολόκληρο τον Πλανήτη με την επιθετικότητά τους. Οι σκληροί Ναζί, που "σκάλωσαν" άγρια στην Κρήτη. Η Κρήτη μόνη της —και χωρίς καθόλου οπλισμό— καθυστέρησε τους Ναζί πιο πολύ απ' ό,τι ολόκληρη η Γαλλία. Αν εκείνη την εποχή ήταν πραγματικά οπλισμένοι οι Κρητικοί, ακόμα θα προσπαθούσαν οι Γερμανοί στη μάχη της Κρήτης. Τα "παιδιά" του Μίνωα δεν ήταν ποτέ εύκολος αντίπαλος. Ούτε στο παρελθόν ούτε στο παρόν ούτε στο μέλλον.

Αφού βρήκαμε λοιπόν ότι οι σημερινοί Κρητικοί είναι ποιοτικά όμοιοι και άρα γνήσιοι απόγονοι των Μινωιτών, αυτό το οποίο μας απομένει είναι να βρούμε σε ποια "οικογένεια" ανήκουν. Πώς θα το κάνουμε αυτό; Αναζητώντας τη λύση στην παράδοση εκείνων, που θα μπορούσαν να είναι όμοιοί τους. Αναζητούμε, για έναν γενναίο λαό, ποιας γενναίας "οικογένειας" μέλος ήταν. Ποιο είναι το ιερό κείμενο των Ελλήνων, που λειτουργεί σαν "κιβωτός" της παράδοσής τους; Τα Ομηρικά Έπη. Τα Έπη, τα οποία υπάρχουν αιώνες πριν τον Χρυσό Αιώνα του Περικλέους. Τα Έπη, τα οποία βρίσκονται πολύ "κοντά" στην εποχή του Μινωικού Πολιτισμού. Εκεί μαθαίνουμε με την απόλυτη ακρίβεια ποιοι ήταν Έλληνες και ποιοι όχι. Γιατί; Γιατί εκεί περιγράφεται η κοινή Πανελλήνια εκστρατεία εναντίον των βαρβάρων. Μέσα σ' αυτά τα Έπη περιγράφεται το Πανελλήνιο "προσκλητήριο".

Τι μας λένε αυτά; Ότι οι Κρήτες συμμετείχαν στο μεγάλο εγχείρημα του ελληνικού κόσμου. Συμμετείχαν και μάλιστα πρωταγωνίστησαν στον πόλεμο της Τροίας. Πολέμησαν υπό την ηγεσία του Μέγα Ίδομενέα, ο οποίος ήταν ο βασιλιάς της Κρήτης. Ο επιστήθιος και λατρεμένος φίλος του Οδυσσέα. Ο γιος του Δευκαλίωνα και εγγονός του Μίνωα. Του Μίνωα, που ήταν ο "φωστήρας" του Μινωικού Πολιτισμού. Για χιλιάδες χρόνια αυτά τα στοιχεία είναι αναμφισβήτητα. Δεν τα αμφισβήτησαν ούτε τα εβραϊκά "τρωκτικά". Γιατί; Γιατί φοβούνταν τους Έλληνες. Σήμερα είναι προφανές ότι δεν τους φοβούνται και γι' αυτό τα αμφισβητούν. Σήμερα είναι προφανές ότι με τις "πλάτες" των Αγγλοσαξόνων προσπαθούν να πάρουν την εκδίκησή τους. Προσπαθούν μανιωδώς να πληγώσουν τους σύγχρονους Έλληνες, για να εκδικηθούν τους αρχαίους προγόνους τους.

Εβραίοι κρύβονται πίσω από όλα τα προβλήματα, τα οποία οι σύγχρονοι Έλληνες αντιλαμβάνονται ως εθνικά τους προβλήματα. Εβραίοι κατευθύνουν την πολιτική των Σκοπιανών. Εβραίοι κατευθύνουν την πολιτική των Τούρκων. Εβραίοι μεθόδευσαν και πέτυχαν την καταστροφή της Κύπρου. Αυτοί λοιπόν οι άνθρωποι —και πάντα στηριζόμενοι

στις ίδιες αγγλοσαξονικές "πλάτες"— έρχονται σήμερα και διεκδικούν τον Κρητικό πολιτισμό από τους Έλληνες. Η απόλυτη ειρωνεία της ιστορίας. Ο πιο συνειδητοποιημένος "κίναϊδος" της ανθρώπινης ιστορίας προκαλεί επανειλημμένως έναν από τους πιο "αρσενικούς" και "παραγωγικούς" λαούς στον κόσμο. Έναν αυτοκτονικά γενναίο λαό. Έναν λαό, ο οποίος λαχταρά την θυσία για την δόξα. Έναν λαό, ο οποίος θεωρεί τη θυσία "μονόδρομο" για μια ένδοξη ζωή.

Κακό του κεφαλιού τους που το κάνουν. Γιατί; Γιατί οι Έλληνες είναι θέμα χρόνου ν' ανακάμψουν. Οι Έλληνες δεν εκδικούνται αυτούς στους οποίους πρώτα "κάθισαν" να τους "βιάσουν", γιατί δεν έχουν τέτοια περιστατικά να θυμούνται. Οι Έλληνες προτιμούν να πεθάνουν όρθιοι, παρά να "σκύψουν". Απέναντί τους έχουν μόνον εχθρούς να πολεμήσουν και όχι πρώην "βιαστές" να εκδικηθούν. Νικούν εχθρούς και τους "σκοτώνουν". Οι Έλληνες έχουν το DNA να δημιουργούν πολιτισμό. Οι πιο βλάκες άνθρωποι στον κόσμο να ήταν, θα δημιουργούσαν πολιτισμό. Γιατί; Γιατί είναι γενναίοι μέχρι αυτοκτονίας και αυτό σημαίνει ότι εξασφαλίζουν εύκολα τις βασικές προϋποθέσεις για τη δημιουργία πολιτισμού και αυτά είναι ο τόπος και ο χρόνος. Έχουν όλο τον χρόνο να σκεφτούν και να δημιουργήσουν, χωρίς να στερηθούν ποτέ το "οικόπεδο". Έχουν σίγουρο μέλλον, γιατί πρώτα γεννάνε τους "τρελούς", οι οποίοι θα πάνε στις "Θερμοπύλες" και κατόπιν έχουν περιθώρια να περιμένουν να γεννηθούν οι "ικανοί" που θα χτίσουν τους "Παρθενώνες".

Αυτό το οποίο τους κάνει μοναδικούς είναι η μοναδική παιδεία τους. Στην παιδεία τους βρίσκεται το μυστικό της δύναμής τους. Όταν γίνονται εύκολα "τρελοί" για το άδειο "οικόπεδο", ευνόητο ότι θα γίνουν ακόμα πιο "τρελοί" όταν σ' αυτό το "οικόπεδο" στήσουν τον "Παρθενώνα" τους. Αυτό επιβάλλει η παράδοσή τους, γιατί μεγαλώνουν με τη διαπαιδαγώγηση των Επών. Όταν μεγαλώνεις με τα Έπη, δύο είναι οι βασικοί σου ήρωες. Ο Αχιλλέας και ο Οδυσσέας. Σ' αυτούς θέλεις να μοιάσεις. Θέλεις να μοιάσεις σ' αυτόν που πολεμάει σαν "τρελός", θεωρώντας τον θάνατο ένα "δίκαιο" αντίτιμο για τη δόξα και αυτόν που πολεμάει μέχρι θανάτου, γι' αυτά που θεωρεί ότι του ανήκουν, γιατί ήταν "ικανός" και τα δημιούργησε ο ίδιος. Μοιάζεις εύκολα και σίγουρα στον "τρελό" και παρακαλός τον Θεό να σε κάνει ταλαντούχο, για να μοιάσεις και στον "ικανό".

Οι "ικανοί" χτίζουν πολιτισμούς και ο Οδυσσέας ήταν από τους ικανότερους ανθρώπους στον κόσμο. Όταν αυτοί οι "ικανοί" είναι ταυτόχρονα και "τρελοί", είναι ανίκητοι. Αυτό μεταφέρεται από τα Έπη εδώ και αιώνες στους Έλληνες. Σε όλα τα Έπη ο Οδυσσέας επιμένει να περιγράφει το πόσο πολύ κόπο απαίτησε το σπίτι του για να το χτίσει. Περιγράφει το πάθος του γι' αυτό. Από εκεί και πέρα θεωρεί φυσικό να ρισκάρει τα πάντα, για να το επανακτήσει. Ρισκάρει τον θάνατο, για να πάρει αυτό το οποίο θεωρεί ότι του ανήκει. Ρισκάρει τον θάνατο, για ν' αποκτήσει κάτι, το οποίο είναι ασήμαντο μπροστά στη ζωή. Ρισκάρει τη ζωή του για το βίος του, την περιουσία του, τον κόπο του. Μόνον αυτό τον ενδιαφέρει. Ρισκάρει τη ζωή του, ενώ είχε τις ιδανικές επιλογές μπροστά του. Μπορούσε να

γίνει Θεός με την Καλυψώ. Μπορούσε να γίνει καλοπληρωμένος σύμβουλος του Αλκίνοου στο νησί των Φαιάκων.

Είχε δηλαδή επιλογές ο Οδυσσέας. Δεν ήταν απελπισμένος, ώστε η απελπισία να τον ρίξει στη "μάχη". Δεν είναι απελπισμένος, ώστε να τον κινεί το απλό ζωικό ένστικτο. Εν πλήρη συνειδήσει κάνει "τρελά" πράγματα. Απλά δεν τον ενδιέφερε τίποτε πέρα από αυτό το οποίο είχε στο μυαλό του. Τίποτε δεν τον έβαζε στον πειρασμό να "διαπραγματευτεί" αυτά τα οποία θεωρούσε ότι ήταν δικά του και του ανήκαν, όσο ταπεινά κι αν ήταν σε σχέση με τα ξένα που του προσφέρονταν. Τον ενδιέφερε ν' απολαύσει τον καρπό του δικού του κόπου. Αυτού, που για τον οποιονδήποτε λόγο έπεσε στα χέρια ξένων και θεωρούσε ότι του ανήκε.

Αυτή η αίσθηση της αδικίας τον έκανε "τρελό". Ο Οδυσσέας μπαίνει αυτοβούλως εκεί όπου κάποιος άλλος "λογικός" —αν ήταν στη θέση του— θα προσπαθούσε να βρει διέξοδο διαφυγής. Βάζει το κεφάλι του εκεί όπου κάποιος άλλος δεν βάζει τίποτε απολύτως. Τι σημαίνει πρακτικά αυτό και τι μήνυμα περνάει σ' αυτούς που διαπαιδαγωγούνται με τα Έπη; Ότι οι Έλληνες ...θεούς να τους κάνουν, δεν τα παρατάνε. Ό,τι και να τους δώσεις ως αντίτιμο για αυτό το οποίο θέλεις να τους αφαιρέσεις, δεν θα το παραδώσουν. Αν αντιλαμβάνονται κάτι ως δικό τους, θα πεθάνουν και δεν θα το αφήσουν.

Πρέπει να το σκεφτείς πολλές φορές, για να διεκδικήσεις κάτι από τέτοιους ανθρώπους. Εμείς ένα πράγμα έχουμε να πούμε στους Εβραίους. Σε λάθος εποχή επέλεξαν τον πιο ακατάλληλο αντίπαλο. Σε λάθος εποχή παίζουν με την Κρήτη. Μετά τους Βαβυλώνιους και τους Αιγυπτίους είναι πλέον φανερό ότι η παραμονή τους και στον χριστιανικό κόσμο είναι αμφίβολη. Οι Αγγλοσάξονες άρχισαν να δείχνουν σημάδια κόπωσης και δεν θα μπορούν για μεγάλο διάστημα να τους προστατεύουν μέσα στον χριστιανικό κόσμο. Οι υπόλοιποι χριστιανοί δείχνουν ότι τους βαρέθηκαν.

Σε λίγο καιρό θ' αρχίσουν τα εθνικιστικά φαινόμενα ν' αναπτύσσονται σε όλα τα κράτη και ταυτόχρονα οι νόμοι των Αγγλοσαξόνων, που απαγορεύουν το μαζικό "σεξ", θα πάψουν να έχουν ισχύ. Το ακόμα χειρότερο είναι ότι οι χριστιανοί δεν θα τους δώσουν ούτε καν την ευκαιρία να επιβιώσουν ως ατιμασμένοι. Βαρέθηκαν ακόμα και να τους "πηδάνε" και είναι θέμα χρόνου να τους διώξουν από τις επικράτειές τους. Τώρα μάλιστα που υπάρχει και το Ισραήλ για τόπος υποδοχής τους, δεν θα το γλιτώσουν το "κλωτσίδι".

Γιατί ο κόσμος βαδίζει προς την απόλυτη καταστροφή;

Η ανθρωπότητα εδώ και αιώνες ζει μια προβληματική κατάσταση, η οποία συχνά-πυκνά την οδηγεί σε συγκρούσεις με πολύ οδυνηρά αποτελέσματα. Η προβληματικότητα αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι δεν βρίσκεται μια λύση κοινά αποδεκτή από όλα τα μέλη της. Κάποιοι ισχυροί θέλουν παραπάνω απ' όσα δικαιούνται και κάποιοι άλλοι, εξαιτίας αυτής της αδικίας, δεν μπορούν να επιβιώσουν. Οι συγκρούσεις διαδέχονται η μία την άλλη, χωρίς να

υπάρχει ένα τέλος. Η ανθρωπότητα βρίσκεται μόνιμα σε κατάσταση σύγκρουσης και διαρκούς "αιμορραγίας", γιατί απλά δεν βρίσκεται η λύση στα προβλήματά της. Δεν θέλει το σύστημα να βρεθεί η λύση, γιατί δεν θέλει να χάσει τα προνόμιά του.

Αυτό το οποίο συμβαίνει συνήθως είναι μια "ισορροπία", της οποίας το κέντρο βάρους μετακινείται κάθε φορά προς το μέρος εκείνου που είναι ισχυρός. Προς το μέρος εκείνου, που κερδίζει μάχες. Όταν τα πράγματα πηγαίνουν καλά για την εξουσία, δεν πηγαίνουν καλά για τους ανθρώπους και το αντίστροφο. Όταν τα πράγματα πηγαίνουν καλά για τους ανθρώπους, δεν πηγαίνουν καλά για το σύστημα εξουσίας. Αυτό είναι αποτέλεσμα της λογικής της σύγκρουσης. Όποιος κερδίζει μάχες, επωφελείται εις βάρος του άλλου και άρα τον εξασθενεί.

Σήμερα βρισκόμαστε μπροστά σε ένα πρωτοφανές φαινόμενο. Σε ένα φαινόμενο, το οποίο μας οδηγεί σε ένα αδιέξοδο. Τα πράγματα δεν πηγαίνουν καλά ούτε για το σύστημα ούτε για τους ανθρώπους. Η εξουσία βρίσκεται σε τραγική κατάσταση και οι άνθρωποι σε τραγικότερη. Κανένας δεν φαίνεται να επωφελείται εις βάρος του άλλου από τη σύγκρουση. Τι συμβαίνει; Γιατί είμαστε σ' αυτήν την κατάσταση; Τι άλλαξε και βρέθηκαν ταυτόχρονα και οι δύο "μονομάχοι" ξαπλωμένοι στο έδαφος και αδύναμοι να συνεχίσουν τη μάχη τους; Αν έχουμε συνηθίσει τον έναν να τον βλέπουμε "πεσμένο" στο έδαφος, τι συνέβη στον άλλο; Έκανε απόπειρα "αυτοκτονίας" και βρέθηκε κι αυτός "πεσμένος" δίπλα στον αντίπαλό του;

Εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια υπάρχει απόλυτος έλεγχος του ανθρώπινου "κοπαδιού" από το απόλυτα κυρίαρχο "αρσενικό". Το ισχυρότερο και εξυπνότερο "αρσενικό" όλων των εποχών. Το "αρσενικό" της Ρώμης. Το "αρσενικό", που, σχεδιάζοντας την καλύτερη δυνατή άμυνά του, παρέδωσε την εξουσία του στον "ευνούχο" του, ο οποίος είναι οι Αγγλοσάξονες. Ο σχεδιασμός αυτός άγγιζε την τελειότητα. Με επικεφαλής τους Αγγλοσάξονες, όλοι οι "φίλοι" του κυρίαρχου "αρσενικού" θα παρέσυραν την ανθρωπότητα σε λάθη, τα οποία ποτέ δεν θα ανέτρεπαν την παγκόσμια ιεραρχία. Με ψευδοσυγκρούσεις των "ευνούχων" φίλων του κυρίαρχου "αρσενικού" θα λύνονταν τα προβλήματα του συστήματος, χωρίς ποτέ αυτό να χάνει δυνάμεις. Άγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί και Ρώσοι θα συμμετείχαν στο "παιχνίδι", χωρίς ποτέ ν' αλλάζει το παραμικρό για τα συμφέροντα του χριστιανισμού και άρα για τη Ρώμη.

Το 1945 έγινε ένα τρομακτικό λάθος. Σε μια πρωτοφανούς μεγέθους προδοσία και ηλιθιότητα ο ισχυρότερος "ευνούχος" της Ρώμης πήγε και συνεταιρίστηκε με τον "κίναιδο". Μία φορά πήγε να σκεφτεί και να ενεργήσει αυτόνομα και άρα ως "αρσενικό" και έκανε τη μεγαλύτερη ηλιθιότητα όλων των εποχών. Στην αρχή οι Αγγλοσάξονες μαζί με τους Εβραίους ξεκίνησαν μαζί σαν συνέταιροι "αρσενικοί", για να κυβερνήσουν τον κόσμο. Σε μερικές δεκαετίες —και άρα όταν άρχισαν οι καταστάσεις να απαιτούν γνώσεις και προσόντα "αρσενικού"— οι Αγγλοσάξονες περιορίστηκαν εκ νέου στον μόνο ρόλο που γνώριζαν. Στον ρόλο του "ευνούχου". Από εκεί και πέρα το τέλος ήταν πολύ κοντά.

Ο ισχυρότερος "ευνούχος" παρέδωσε τα μέσα και τις δυνατότητες ολόκληρης της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας στον "κίναϊδο". Ήταν θέμα χρόνου το λάθος. Γιατί; Γιατί, όπως είπαμε σε άλλο σημείο, τα κόμπλεξ, η εκδικητικότητα και η απληστία είναι κακοί σύμβουλοι για κάποιον που θέλει να κυβερνήσει τον κόσμο. Αν σ' αυτό προσθέσει κάποιος και τη μέχρις ηλιθιότητας "αφοβία" των Εβραίων, μπορεί να καταλάβει το επικίνδυνο του "κοκτέιλ". Γιατί υπάρχει "αφοβία" από την πλευρά των κατά κανόνα δειλών Εβραίων; Γιατί γνωρίζουν ότι, ακόμα και στα όρια, δεν θα συγκρουστούν μέχρι θανάτου. Θα προσπαθήσουν να τη γλιτώσουν με τον γνωστό τρόπο και άρα "σκύβοντας". Αυτό τους κάνει άπληστους. Αυτό τους κάνει να δοκιμάζουν πράγματα, τα οποία ένα αυθεντικό "αρσενικό" δεν τα δοκιμάζει, γιατί φοβάται. Φοβάται τις συνέπειές τους. Φοβάται την ανατροπή του.

Όμως, έτσι δεν μπορείς να κυβερνήσεις ένα παγκόσμιο σύστημα, του οποίου η πρώτη προτεραιότητα είναι η διαιώνισή του. Είναι θέμα χρόνου ν' απομονωθείς και να στρέψεις τους πάντες εναντίον σου. Από το 1991 και μετά το ένα λάθος του "κίναϊδου" διαδέχεται το άλλο, γιατί δεν διστάζει μπροστά σε τίποτε. Πρακτικές και μεθόδους, τις οποίες το σύστημα τις είχε για να επιβιώνει την ύστατη ώρα, αυτός τις έκανε μεθόδους για ν' αντλεί απλά οικονομικά κέρδη. Με "σημαία" δήθεν την τρομοκρατία έκανε εγκλήματα. Εισέβαλε στο Ιράκ. Απειλεί καθημερινά το Ιράν. Αιματοκυλάει το Αφγανιστάν. Βυθίζει στο χάος την Αφρική. Κλέβει την Κίνα. Οδηγεί σε αδιέξοδο τη Λατινική Αμερική.

Όπου αντιλαμβάνεται κέρδος, το διεκδικεί, ενώ δεν είναι το κέρδος η "πυξίδα" του συστήματος. Το κέρδος απλά προκύπτει για το σύστημα. Η πρώτη προτεραιότητα του συστήματος είναι πάντα η εξουσία. Η διατήρησή της. Η επιβίωσή της. Ο "κίναϊδος" είχε χάσει παντελώς τον έλεγχο. Πετρέλαια, διαμάντια, τροφή, φάρμακα, τοξικά ομόλογα και ό,τι μπορούσε να του αποφέρει κέρδος τα "ξεζούμισε". Μέχρι και οι "πέτρες" έχουν καταλάβει τι κάνει. Ακόμα και ο πιο αφελής κι αγράμματος άνθρωπος αυτού του Πλανήτη καταλαβαίνει πλέον το παιχνίδι τους. Καταλαβαίνει ότι η "τρομοκρατία" και η "δημοκρατία" είναι σημαίες, για να "κονομάνε" οι ισχυροί. Καταλαβαίνει ότι πίσω από όλα τα εγκλήματα για το "καλό" βρίσκεται η αγωνία των ισχυρών για κέρδος. Το απλό οικονομικό κέρδος.

Καταλαβαίνει όμως και κάτι άλλο πολύ πιο σημαντικό. Καταλαβαίνει ποιος είναι αυτός ο οποίος επωφελείται μονίμως. Καταλαβαίνει πλέον ότι πίσω από όλα αυτά βρίσκονται οι Εβραίοι. "Βλέπει" δηλαδή τον "κίναϊδο" και αυτό είναι ό,τι χειρότερο, όχι μόνον γι' αυτόν, αλλά και για το ίδιο το σύστημα. Γιατί; Γιατί στη μάχη μεταξύ ανθρώπων και συστήματος μειώνονται οι πιθανότητες για το σύστημα να τους παγιδεύσει. Οι Εβραίοι, δηλαδή, με την αθλιότητά τους "ακύρωσαν" την ψευδοπαράσταση, την οποία είχε στήσει το κυρίαρχο "αρσενικό" της Ρώμης με τους "κολλητούς" του τού Λονδίνου, του Παρισιού και του Βερολίνου. Την παράσταση, η οποία είχε πάντα ένα τέλος, το οποίο ευνοούσε τη Ρώμη εις βάρος των ανθρώπων.

Το ίδιο αρνητική είναι αυτή η εξέλιξη και για τον ίδιο τον "κίναιδο". Γιατί; Γιατί τον απομονώνει. Δεν του δίνει δυνατότητα να "κρύβεται" πίσω από "στημένες" συγκρούσεις, ώστε να παραπλανάται ο κόσμος και να διχάζεται, συμμετέχοντας σ' αυτές. Είναι θέμα χρόνου να στραφούν οι πάντες εναντίον του. Είναι θέμα χρόνου η κατάρρευση του συστήματος. Δεν μπορούν να το προστατεύσουν ούτε οι παραδοσιακά δυνατοί. Γιατί; Γιατί στο μεταξύ όλους τους έφθειρε ο "κίναιδος". Για να κυριαρχήσει σαν "αρσενικό", έβαλε τον "ευνούχο" να καταστρέψει όλους τους υπόλοιπους "αρσενικούς".

Οι Αγγλοσάξονες έφεραν στα όρια της επιβίωσης παραδοσιακούς "αρσενικούς" πρωταγωνιστές και κομπάρσους του χριστιανισμού. Εξάντλησαν τη Γαλλία. Υπέταξαν τη Γερμανία. Διέλυσαν τη Ρωσία. Μετέτρεψαν σε προτεκτοράτα τις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες. Όπου είχε συμφέροντα ο "κίναιδος" από την σύγκρουση, έβαζε τον "ευνούχο" και τα εξυπηρετούσε. Παντού τους χρησιμοποίησε και τους εξέθεσε ανεπανόρθωτα. Αφού διέλυσε τον "θίασο" της Ρώμης, έχασε παντελώς το μέτρο. Από εκεί και πέρα χάθηκε παντελώς ο έλεγχος. Χωρίς "αρσενικό" ανταγωνισμό διεκδικούσε τα πάντα και τολμούσε τα πάντα. Όπου πήγαινε, έστελνε τον "ευνούχο" να "καθαρίσει" και αυτό στο τέλος τον διέλυσε και τον εξάντλησε. Ο "κίναιδος" ήταν άπληστος κι εκδικητικός. Αλλού πήγαιναν οι Εβραίοι για "κονόμα" και οι Αγγλοσάξονες "καθάριζαν". Αλλού πήγαιναν για να εκδικηθούν και οι Αγγλοσάξονες "καθάριζαν".

Τώρα πια είναι μόνοι τους και μόνοι τους θα πρέπει να λύσουν τα όποια προβλήματα εμφανιστούν. Τι είδους προβλήματα; Είναι θέμα χρόνου τα κράτη και οι λαοί να έρθουν στα όρια της επιβίωσής τους. Είναι θέμα χρόνου αυτά τα εξαντλημένα "αρσενικά" να ανασυντάξουν τις δυνάμεις τους και να τους επιτεθούν. Τι θα κάνει τότε ο "κίναιδος"; Τι θα κάνει απέναντι σ' ένα τέτοιο μπλοκ συμφερόντων. Είναι μόνος του απέναντι σε όλους τους λαούς. Οι Αγγλοσάξονες είναι πλέον πολύ αδύναμοι για να επιβάλουν την τάξη και να τους παράσχουν προστασία. Είναι πολύ αδύναμοι να προστατεύσουν πλέον τους ίδιους τους εαυτούς τους. Ο μόνος που μπορεί —και είναι πλέον υποχρεωμένος— να δώσει τη μάχη του συστήματος για να το σώσει, είναι ο "κίναιδος". Αυτός όμως ήδη κάνει "πρόβες" για το πώς θα πέσει στα "γόνατα".

Από πού το καταλάβαμε αυτό; Οι ίδιοι οι Εβραίοι μας το αποκάλυψαν. Ακριβώς, επειδή οι Εβραίοι έχουν αρχίσει να προαισθάνονται το μέλλον τους, έχουν αρχίσει να "χτίζουν" τις επιλογές τους. Έχουν αρχίσει ν' αποκαλύπτουν δημοσίως τις προθέσεις τους. Γι' αυτόν τον λόγο στην εποχή της απόλυτης παντοδυναμίας τους μιλάνε για πράγματα, τα οποία για κάποιον —που δεν έχει ειδικές γνώσεις— φαίνονται παράδοξα. Ο θεωρητικά ο πιο ισχυρός και πλούσιος λαός στον κόσμο σκέφτεται πράγματα, τα οποία φαίνονται παράλογα ακόμα και για τον πιο αδύναμο και φτωχό λαό. Πράγματα, όπως για παράδειγμα η εκούσια εγκατάλειψη της πατρίδας τους. Αυτό το οποίο για τον τελευταίο λαό του κόσμου δεν είναι καν επιλογή, βρίσκεται ως "σίγουρο" στα μελλοντικά σχέδια των Εβραίων.

Πώς αποδεικνύεται αυτό; Στις 25 Ιουνίου 2009 και στη μεγάλης τηλεθέασης εκπομπή της γερμανικής τηλεόρασης με το όνομα "Panorama", οι Εβραίοι ή μάλλον —για να είμαστε ακριβέστεροι— οι Εβραίες αποκάλυψαν τα σχέδια τους για την ύστατη ώρα. Την ώρα που οι άνδρες Εβραίοι —ακόμα και σήμερα— παίζουν το παιχνίδι της επιβίωσης του λαού τους μέσω του "ξίφους", αποκαλύπτεται ότι στα απόλυτα όρια αυτής της μάχης για την επιβίωση και πάλι η κυρίαρχη σκέψη θα είναι η "θηλυκή". Οι γυναίκες των Εβραίων θ' αποφασίσουν τι θα υποστούν ως θυσία και πολλές από αυτές ήδη επέλεξαν. Την ώρα που οι άνδρες υποτίθεται αγωνίζονται σε μια πολύ κρίσιμη μάχη, αυτές δηλώνουν δημοσίως τι προτίθενται να κάνουν την επόμενη "ημέρα".

Επέλεξαν κάτι, το οποίο δεν αποτελεί καν επιλογή για τις γυναίκες κανενός άλλου λαού στον κόσμο. Δεν θέλουν ούτε το "ταν" ούτε το επί "τας". Δεν θα παραμείνουν στο Ισραήλ, για να δώσουν εντολή να θυσιαστούν τα παιδιά τους για την άμυνά του. Δεν θα δώσουν σ' αυτά εντολή να υπερασπιστούν το ηθικό. Θα πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους και θα κάνουν το ανήθικο. Θα εγκαταλείψουν το Ισραήλ και θα "θυσιαστούν" οι ίδιες για τα παιδιά τους. Θα θυσιαστούν οι ίδιες, κάνοντας το ανήθικο. Ο εβραϊκός λαός, δηλαδή, θα δώσει την ύστατη μάχη με τα γνωστά γυναικεία "όπλα". Ο "κίναϊδος" έχει και πάλι τη γνωστή λύση. Θα "κάτσει" σε όποιον μπορεί να τον σώσει. Στην εκπομπή "Πανόραμα" απλά μάθαμε ότι ένας από τους μελλοντικούς υποψήφιους "εραστής" των Εβραίων θα είναι και πάλι οι Γερμανοί. Τους προτιμούν απ' ό,τι φαίνεται οι Εβραίοι.

Τι μας είπαν; Το εξής πρωτοφανές. Αυτοί, οι οποίοι κατοικούν στην πατρίδα τους, επιθυμούν να "επαναπατριστούν" στην πατρίδα κάποιων άλλων. Αυτοί, οι οποίοι γεννήθηκαν Ισραηλινοί και κατοικούν στο Ισραήλ, θέλουν να "επαναπατριστούν" στη Γερμανία των Γερμανών. Στη Γερμανία, που δεν γνωρίζουν γιατί οι πρόγονοί τους την εγκατέλειψαν μισό αιώνα πριν. Παγκόσμιο ρεκόρ. Ταυτόχρονα, όχι μόνον θέλουν να "επαναπατριστούν" σε μια ξένη χώρα, αλλά απαιτούν αυτή η χώρα να φροντίσει για το μέλλον τους. Να τους φροντίσει καλύτερα απ' ό,τι φροντίζει τα δικά τους παιδιά. Να τους δώσει χρήματα ως κεφάλαιο, για να ξεκινήσουν τη νέα τους ζωή, να τους δώσει στέγη, για να είναι ιδιοκτήτες και να τους κόψει και ένα μηνιαίο επίδομα εφ' όρου ζωής.

Μιλάμε για παράλογα πράγματα. Θέλουν να φύγουν από την "αγαπημένη" τους πατρίδα και να πάνε στη Γερμανία. Στη Γερμανία, την οποία κατά καιρούς την έχουν ονομάσει «Χώρα των Ενόχων», «Χώρα των Δολοφόνων» κλπ.. Ζητάνε "διέξοδο διαφυγής" από την πατρίδα τους. Κοινώς ζητάνε τη δυνατότητα να την "κοπανήσουν". Μιλάνε για την "υποχρέωση" των Γερμανών να περιθάλψουν 6.000.000 "επιζήσαντες". Τόσος είναι ολόκληρος ο πληθυσμός των Εβραίων. Προφανώς όλοι θα επιζήσουν και όλοι θα έχουν ανάγκη αποκατάστασης. Μιλάμε για οργανωμένα πράγματα. Η γνωστή εβραϊκή μαγεία της αριθμητικής. 6.000.000 θα επιζήσουν και 6.000.000 θα μνημονεύονται σαν θύματα.

Φερόμενοι ως Εβραίοι, δεν μας λένε τα φυσιολογικά. Τι είναι φυσιολογικό για παράδειγμα; Ν' αναγνωρίσουν τα λάθη τους στη μέχρι τώρα συμπεριφορά τους και να προσπαθήσουν να την αλλάξουν υπέρ της ειρήνης. Να προσπαθήσουν να καλλιεργήσουν ένα καλύτερο κλίμα στην περιοχή, ώστε να μπορούν να ελπίζουν σε μια εύκολη παραμονή τους στην πατρίδα τους. Να προσπαθήσουν να τα "βρουν" με τους μωαμεθανούς και να μην φέρονται ως ο αλητάμπουρας και τρομοκράτης της περιοχής. Γιατί; Γιατί αυτό κάνει ο κάθε λαός, που θέλει να παραμείνει στην πατρίδα του. Αυτό κάνει ο κάθε λογικός λαός, που θέλει να μείνει στην πατρίδα του με το ελάχιστο κόστος σε αίμα. Μια λογική, η οποία είναι προφανές ότι δεν αφορά τους Εβραίους. Αυτοί μας λένε άλλα.

Μας προειδοποιούν ότι θα φύγουν από την πατρίδα τους, αν συνεχίσουν οι Άραβες να αντιδρούν με βία. Αυτό σημαίνει ότι, μέχρι να φύγουν, δεν θα αλλάξουν συμπεριφορά. Δεν θ' αλλάξουν τη δική τους συμπεριφορά, η οποία προκαλεί τη βίαιη συμπεριφορά των Αράβων. Θα ακολουθήσουν την ίδια συμπεριφορά, επειδή τους συμφέρει ως Εβραίους και όταν δεν θα μπορούν πλέον να την ακολουθούν, δεν θα την αλλάξουν, αλλά θα φύγουν. Έτσι απλά. Ν' αρπάξουν ακόμα και την τελευταία σταγόνα κέρδους, που μπορεί να τους δώσει το Ισραήλ και μετά θα το εγκαταλείψουν. Στο τέλος θα κάνουν αυτό το οποίο γνωρίζουν να κάνουν καλύτερα από τον καθένα. Θα χαλαρώσουν τα "γόνατά" τους. Αντί να καθίσουν στο Ισραήλ να δώσουν τη μάχη τους και άρα να ρισκάρουν ακόμα και τον θάνατο, θα "στηθούν", για να τους "βιάσουν" κάποιοι άλλοι. Αυτό θα κάνουν.

Βλέποντας ότι με τη στάση τους μέσα στον "ωκεανό" του Ισλάμ κινδυνεύουν με θάνατο, θα τα μαζέψουν και θα πάνε στη Γερμανία. Θα προτιμήσουν από τον θάνατο —που τους απειλεί, εξαιτίας της συμπεριφοράς τους— τον "βιασμό" των Γερμανών. Τους έχουν βιάσει στο παρελθόν και φαίνεται ότι το αντέχουν. Τον προτιμούν. Προτιμούν ακόμα και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Γερμανία από τη σφαγή στους δρόμους του Ισραήλ. Όπως είπε και η ισραηλινή στρατιωτικός Rotem Parpe ...προτιμά να ζει με τους νεοναζί, παρά με τους Παλαιστίνιους. Όταν προτιμάς να ζεις με τον "βιαστή" των προγόνων σου και όχι μ' αυτόν που γεννήθηκες ως γείτονας, σημαίνει ότι έχεις πρόβλημα. Σημαίνει ότι ο λαός σου έχει πρόβλημα. Σημαίνει ότι για πάνω από μισό αιώνα συμβίωσης δεν δημιούργησες ούτε ένα "ίχνος" συμπάθειας, το οποίο να σε κάνει απλά ανεκτό από τους γείτονές σου.

Το τραγικότερο όλων ήταν ότι σ' αυτήν τη συζήτηση πρωταγωνίασησαν γυναίκες. Αυτές οι γυναίκες αποκάλυψαν τη σημερινή ποιότητα του εβραϊκού λαού. Την αναλλοίωτη ποιότητά του μέσα στον χρόνο. Γιατί; Γιατί η ποιότητα ενός λαού εξαρτάται αποκλειστικά από την ποιότητα των γυναικών του. Οι γυναίκες είναι αυτές οι οποίες αποτελούν το "αντίβαρο" της ανθρώπινης λογικής απέναντι στην ανδρική παραφροσύνη. Οι γυναίκες είναι αυτές οι οποίες αποτελούν το "αντίβαρο" της διαλλακτικότητας και της συνεννόησης απέναντι στην ανδρική αδιαλλαξία και ασυνεννοησία. Οι γυναίκες είναι αυτές οι οποίες στο τέλος πάντα αποφασίζουν για την τελική "λύση". Τις γυναίκες τις συμφέρει πάντα να επικρατεί ο δρόμος της ανθρώπινης ηθικής, παρά αυτός της ανδρικής ανηθικότητας. Τις

γυναίκες, που έχουν συμφέρον να είναι σοβαρές και λογικές, γιατί έχουν πάντα το "φορτίο" της απόφασης τόσο για τους εαυτούς τους όσο και για τα παιδιά τους.

Όταν λοιπόν βλέπουμε τις γυναίκες των Εβραίων να μην προσπαθούν να "περιορίσουν" τους δικούς τους ανθρώπους, ώστε να βρεθεί λύση, παρά αναζητούν λύσεις στις "πλάτες" άλλων, καταλαβαίνουμε πολλά πράγματα. Όταν δεν τις βλέπουμε να βγαίνουν στους δρόμους του Ισραήλ, για να σταματήσουν τους Εβραίους δολοφόνους, παρά σκέπτονται γερμανικές αποζημιώσεις, υπάρχει μεγάλο πρόβλημα. Οι γυναίκες γνωρίζουν καλύτερα από τον καθένα ότι από ξένο άνθρωπο δεν ζητάς ποτέ χρήματα και βοήθεια, γιατί ανοίγεις "πόρτες" επικίνδυνες. "Πόρτες", που οδηγούν σε κρεβατοκάμαρες.

Όταν οι γυναίκες μιλάνε για λογαριασμό του λαού τους με τον ίδιο τρόπο, τότε καταλαβαίνουμε ότι έχουν πάρει απόφαση να βάλουν τον λαό να περάσει τέτοιες «πόρτες». Γυναίκες ισχυρές, οι οποίες διαμορφώνουν την πολιτική του εβραϊσμού, όπως είναι η Charlotte Knobloch. Όταν αυτή η γυναίκα καταγγέλλει σήμερα τους Γερμανούς για έντονη "σεξουαλικότητα" στη συμπεριφορά τους απέναντι στους Εβραίους, τι ακριβώς προσδοκεί για τον λαό της σε μια περίπτωση μαζικού "επαναπατρισμού" του στη Γερμανία; Όταν σήμερα —και με πανίσχυρο τον παγκόσμιο εβραϊσμό— οι Εβραίοι δεν είναι ικανοποιημένοι από τη γερμανική συμπεριφορά, τι συμπεριφορά περιμένουν όταν στο μέλλον αυτός καταρρεύσει και οι Εβραίοι καταλήξουν να είναι έρμαιο του κάθε δικτατορίσκου; Άρα, για να θέλουν να γυρίσουν στη Γερμανία, είναι έτοιμοι για «σεξ».

Αντιλαμβανόμαστε ότι από εδώ και πέρα τα πάντα θα είναι στη διάθεση των Γερμανών. Θα δεχθούν οι Γερμανοί πίσω στη Γερμανία τους παρασιτικούς Εβραίους; Θα δεχθούν να είναι η "σίγουρη" λύση τους, προκειμένου να συνεχίσουν να διαπράττουν τα εγκλήματά τους στο Ισραήλ; Θα δεχθούν να είναι η πίσω "πόρτα" στο άντρο των δολοφόνων; Θέλουν να τους "ξαναβιάσουν" ή μήπως τους βαρέθηκαν; Αν οι Γερμανοί κλείσουν τις "πόρτες" της Γερμανίας, οι Εβραίοι θ' αναγκαστούν να επανεξετάσουν τη στάση τους στο Ισραήλ. Αν χάσουν τον σίγουρο "εραστή", θα πάψουν να κάνουν τους αιμοβόρους "αρσενικούς" στη Μέση Ανατολή. Από τους Γερμανούς εξαρτάται αν θα τους δοθεί "διέξοδος". Αν σ' αυτήν τη γερμανική επιλογή συμπράξουν και οι Ιρανοί με μια αιφνιδιαστική και αναπάντεχη "αναγνώριση" του κράτους του Ισραήλ, τότε τα πράγματα θα γίνουν ιδιαίτερα άσχημα για τους Εβραίους. Οι Εβραίοι θα "εγκλωβιστούν" στην κυριολεξία μέσα στην "πατρίδα" τους. Ο πρώτος και μοναδικός λαός που πρέπει να "εγκλωβιστεί" από τους εχθρούς του, για να παραμείνει στην πατρίδα του.

Εμείς ένα πράγμα έχουμε να τους προτείνουμε. Ας παρατήσουν τους μεγαλόπνοους γεωπολιτικούς σχεδιασμούς και ας προσπαθήσουν να βελτιώσουν όσο ακόμα μπορούν και προλαβαίνουν τις σχέσεις τους με τους λαούς. Ας προσγειωθούν στην πραγματικότητα, γιατί, όπως δείχνουν οι παγκόσμιες εξελίξεις, σύντομα θ' αναγκαστούν να ξανακρεμάσουν τους "κώλους" των γυναικών τους στις εξώπορτές τους. Αυτήν τη φορά όμως, αυτοί οι

οποίοι τους κυνηγάνε, θα μπουν μέσα στα σπίτια τους και δεν θα καθυστερήσουν στις εξώπορτες. Ας εκλογικευτούν στον χρόνο που τους απομένει και δεν είναι πολύς. Οι προστάτες τους δεν θα μπορούν επί μακρόν να τους προστατεύουν, είτε ως Εβραίους της διασποράς είτε ως Εβραίους του Ισραήλ. Ας αφήσουν τα παιχνίδια με τους Γερμανούς στη Γερμανία. Ας αφήσουν ήσυχους τους Ιρανούς και τους Ιρακινούς. Ας αφήσουν ήσυχους τους Αιγυπτίους.

Στην αυλή των Ελλήνων να μην πλησιάσουν καν. Ας παρατήσουν τα παιχνίδια με την ακεραιότητα της Ελλάδας, γιατί αυτά δεν θα τους βγουν σε καλό. Όταν απειλείς με ακρωτηριασμούς την Ελλάδα, είναι σαν να προσπαθείς να ξυπνήσεις ένα θηρίο και τα θηρία, όταν ξυπνούν, είναι κακοδιάθετα. Όλοι αυτοί οι Εβραίοι, οι οποίοι πηγαινοέρχονται στα Σκόπια, τη Θράκη ή την Κρήτη, ας γνωρίζουν από τώρα ότι είναι γνωστοί. Γνωστοί οι ίδιοι ως πρόσωπα και γνωστές οι πράξεις τους. Είμαστε σίγουροι πως δεν θα ήθελαν να γνωρίζουν τι τους περιμένει, αν τα πράγματα δεν πάνε όπως τα σχεδιάζουν.

Αλίμονο τους αν τους εγκαταλείψουν οι προστάτες τους, χωρίς να προλάβουν ν' αλλάξουν την προκλητική συμπεριφορά τους. Αλίμονό τους αν αφεθούν τα θύματά τους σε πλήρη θυμό ελεύθερα να δράσουν. Αλίμονό τους αν στους Βαβυλώνιους, τους Αιγυπτίους και τους Έλληνες, οι οποίοι θα τους "κυνηγήσουν" εκ νέου, προστεθούν και οι χριστιανοί. Ο "κίναιδος" θα τρέχει και δεν θα φτάνει. Τότε θα δούμε σεξουαλικές "στάσεις", που δεν γνωρίζουμε καν ότι υπάρχουν. Σε μια τέτοια περίπτωση το "κάμα-σούτρα" θα φαίνεται σαν εγχειρίδιο για αρχαρίους. Κανένας δεν θα προσπαθήσει να τους βοηθήσει και ...όταν λέμε κανένας ...εννοούμε κανένας. Ούτε ο Ίδιος ο Θεός τους, Τον οποίο υποτίθεται λατρεύουν. Ούτε ο Θεός, Τον οποίο λατρεύουν, επειδή ακριβώς τους σώζει σ' αυτές τις καταστάσεις πανικού και "τρεχάλας".

Τους έχουν σιχαθεί οι πάντες και ανάμεσα σ' αυτούς είναι και ο Θεός τους. Στην κυριολεξία δεν πρέπει να υπάρχει Θεός πιο "αδικημένος" από τους πιστούς Του όσο Αυτός των Εβραίων. Γιατί; Γιατί έχει τους χειρότερους πιστούς. Έχει τους χειρότερους ανθρώπους στον Πλανήτη για πιστούς Του. Οι "κίναιδι", ακόμα και απέναντι στον Θεό τους είναι ανηλεείς, άπληστοι, αγάριστοι και άδικοι. Γιατί; Γιατί αυτό δείχνει η ιστορία. Ανηλεείς ήταν, επειδή σκότωσαν τον Υιό Του. Μόλις υποπτεύτηκαν ότι μπορεί κάποιος να τους ζητήσει κάτι, Τον σκότωσαν.

Έστω όμως ότι πιστεύουμε πως δεν κατάλαβαν ποιος ήταν ο Ιησούς. Ακόμα και σήμερα ισχυρίζονται ότι δεν το "κατάλαβαν" και δεν θεωρούν τον Ιησού Υιό Του. Το αντιλαμβανόμαστε και το δεχόμαστε ως πιθανή εκδοχή, έστω κι αν δεν το πιστεύουμε. Αν τον Υιό Τον αδίκησαν, επειδή δεν Τον αντιλήφθηκαν, τι κάνουν απέναντι στον Ίδιο τον Πατέρα, Τον οποίο αναγνωρίζουν και υποτίθεται λατρεύουν; Ας σκεφτεί ο αναγνώστης το πιο απλό. Όλοι οι Θεοί όλων των θρησκειών αυτού του κόσμου έχουν πιστούς, που τους λατρεύουν. Λαούς, οι οποίοι από το υστέρημά τους προσφέρουν, για να τους δοξάσουν και

να τους ευχαριστήσουν. Λαοί φτωχοί χτίζουν αθάνατα μνημεία, για να δοξάσουν τους Θεούς τους. Άνθρωποι φτωχοί κάνουν πολύτιμα αφιερώματα, για να τους ευχαριστήσουν. Κόπο, χρήμα και πολλές φορές αίμα "καταθέτουν" στους Θεούς τους. Όχι επειδή τους το ζήτησαν οι Θεοί, αλλά επειδή έτσι αισθάνονται οι άνθρωποι. Στερούνται, για να δώσουν ό,τι μπορούν στον Θεό τους. Στερούν από τα παιδιά τους, για να δείξουν την ευγνωμοσύνη τους.

Ο μόνος λαός στον κόσμο, ο οποίος συνειδητά δεν έδωσε και δεν δίνει ποτέ τίποτε στον Θεό του, είναι οι Εβραίοι. Αυτοί μόνον ζητάνε. Το μόνο που Του δίνουν είναι τζάμπα "χαρτάκια" με πανάκριβα αιτήματα. Στην Ιερουσαλήμ —και υποτίθεται την πιο ιερή πόλη των Εβραίων— δεν υπάρχει κανένας λαμπρός ναός του Θεού τους, που να έχει χτιστεί με χρήματα δικά τους και να Τον "δοξάζει". Θεός, που να λατρεύεται σε έναν κοινό και κακοφτιαγμένο "μαντρότοιχο", δεν υπάρχει άλλος. Ακόμα και οι "πιστοί" του Έλβις Πρίσλεϋ πιο ακριβό λατρευτικό χώρο έχουν φτιάξει για τον "θεό" τους. Τόσο γύφτοι είναι οι Εβραίοι ακόμα κι απέναντι στον Θεό τους. Τον λατρεύουν σ' ό,τι βρήκαν πρόχειρο και ό,τι μπόρεσαν ν' αρπάξουν από τους άλλους.

Έχουν βρει εύκαιρο και προπάντων τζάμπα τον γνωστό "μαντρότοιχο" της Ιερουσαλήμ και μόνον ζητάνε. Έχουν "στομπώσει" τους αρμούς του με αιτήματα και απαιτήσεις. Ό,τι μπορούν ν' αρπάξουν για όσο διάστημα θα μπορούν να το κάνουν. Κλαίνε, για να τους λυπηθεί και να τους ευεργετήσει εκ νέου. Οι ίδιοι, ακόμα και σήμερα, που έχουν στα χέρια τους τον πλούτο όλου του κόσμου, δεν δίνουν τίποτε. Οι Εβραίοι έχουν πληρώσει τόνους χρημάτων για πόρνες, κόκα, γιοτ, επαύλεις, δολοφόνους και χαφιέδες, αλλά μία δραχμή, για να χτίσουν έναν κεντρικό ναό για τη θρησκεία τους, δεν έχουν δώσει. Όλο λένε ότι θα χτίσουν τον νέο Ναό του Σολομώντα και ακόμα δεν έχουν κάνει τίποτε.

Διαδίδουν ότι πλησιάζει η "ώρα" της Επιστροφής Του, όχι επειδή το επιθυμούν, αλλά επειδή τους βολεύει. Το λένε, όχι γιατί λαχταρούν οι ίδιοι να Τον δουν, αλλά για να τρομάξουν τους εχθρούς τους. Τον "περιμένουν" και υποτίθεται προετοιμάζονται. Πώς προετοιμάζονται; Αν επιστρέψει, πού θα τον "φιλοξενήσουν"; Θα Τον βάλουν να καθίσει σε μια καρέκλα μπροστά από την "μάντρα"; Θα ψάχνουν για καρέκλες από τα παρακείμενα καφενεία; Μιλάμε για τους απόλυτους γύφτους. Ακόμα και απέναντι στον Ίδιο τον Θεό τους κρατάνε στάση ψεύδους. Ακόμα και τον Ίδιο τον Θεό τους προσπαθούν να Τον "δουλέψουν", βάζοντάς Τον στη λογική του "παζαριού" των γύφτων. "Δώσε μας τώρα κανά "ψιλό" και θα δούμε πότε θα μπορέσουμε να Σ' ευχαριστήσουμε με την ανέγερση ενός πανάκριβου ναού, γιατί δεν πάνε καλά οι δουλειές. Δεν "βγαίνουμε" ...Άσε που δεν γνωρίζουμε πόσο καιρό θα μείνουμε στην Ιερουσαλήμ. Τζάμπα να πάνε τόσα χρήματα;".

Ο ιουδαϊσμός είναι η μόνη θρησκεία του κόσμου, η οποία δεν έχει κεντρικό Ναό για τον Θεό της. Επί αιώνες οι Εβραίοι δεν έκτιζαν έναν τέτοιο ναό με το δικαιολογητικό ότι δεν έχουν πατρίδα για να χτίσουν. Εδώ και μισό αιώνα είναι ο πλουσιότερος λαός του κόσμου

και δεν έχει βάλει στην Ιερουσαλήμ ούτε μία πέτρα πάνω σε μια άλλη. Για τις κατά τόπους συναγωγές δεν το συζητάμε. Δεν δικαιούνται καν να μπουν ανάμεσα στους χώρους λατρείας. Η ντροπή κάθε Θεού είναι. Στην κυριολεξία είναι "μαγαζιά" εξυπηρέτησης ιδιωτικών συμφερόντων. Εκεί μέσα δεν δοξάζεται ο Θεός τους. Εκεί μέσα λειτουργεί "εν κρυπτώ" η εβραϊκή συμμορία. Εκεί μέσα συνεννοούνται οι Εβραίοι για το πώς θα δράσουν εναντίον των άλλων και πώς θα διατηρήσουν τα κεκτημένα μεταξύ τους.

Ούτε καν αυτές τις συναγωγές δεν τις έχουν χτίσει με δικά τους χρήματα. Ούτε καν τα "μαγαζιά" τους, τα οποία εξυπηρετούν τα δικά τους ιδιοτελή συμφέροντα, δεν έχουν χτίσει με τα δικά τους χρήματα. Σχεδόν όλες οι συναγωγές, που βρίσκονται διάσπαρτες στον κόσμο, είναι προϊόντα "εκδίκησης". Χτίστηκαν με χρήματα-αποζημιώσεις αυτών που "κακοποίησαν" τους "κίναιδους". Στη Γερμανία χτίστηκαν με χρήματα των Γερμανών, στη Γαλλία με χρήματα των Γάλλων, στην Ελλάδα με χρήματα των Ελλήνων. Ακόμα και για τη συντήρησή τους ψάχνουν οι Εβραίοι να τις βάλουν σε κρατικά "προγράμματα" χρηματοδοτήσεων. Ούτε ένα λούκι δεν διορθώνουν με δικά τους χρήματα. Προσπαθούν να θυμηθούν ποιος τους "χρωστάει" για να τον "εκδικηθούν", βάζοντάς τον να πληρώσει.

Γιατί τα κάνουν όλα αυτά εναντίον του Θεού τους; Του Θεού, που με βάση τη θεολογική γνώση ταυτίζεται με τον Θεό τόσο των χριστιανών όσο και των μωαμεθανών. Γιατί Τον δυσφημούν σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της Γης; Γιατί Τον προσβάλουν με αυτήν τη συμπεριφορά τους; Γιατί κι Αυτός βρίσκεται στη λίστα του μίσους τους. Κι Αυτόν θέλουν να Τον εκδικηθούν και επιχείρησαν στο παρελθόν να Τον εκδικηθούν, σταυρώνοντας τον Υιό Του. Παρόλο που Τον μισούν, εξακολουθούν και τον "λατρεύουν" ακόμα και σήμερα απλά για την ώρα ανάγκης.

Νομίζουν ότι τον "δουλεύουν" με ανεκπλήρωτες υποσχέσεις, για να είναι σίγουροι ότι τη δύσκολη ώρα θα τους "σώσει". Γιατί Τον μισούν; Γιατί απλούστατα θεωρούν ότι δεν τους φέρεται όπως τους αρμόζει. Δεν τους βοηθάει όπως θέλουν οι ίδιοι. Δεν βοηθάει τους "κίναιδους" να γίνουν με μαγικό και άρα άκοπο τρόπο τα απόλυτα "αρσενικά". Ναι μεν τους έχει "σώσει" με τη δύναμή Του, αλλά δεν τους την παραχώρησε, για να επικρατήσουν εις βάρος των άλλων. Δεν χρησιμοποιεί την τεράστια δύναμή Του, για να τους δώσει την παγκόσμια εξουσία, όπως το "δικαιούνται". Δεν χρησιμοποιεί την τεράστια δύναμή Του, για να τους επιτρέψει να κλέψουν όλους τους λαούς, όπως το "δικαιούνται". Δεν χρησιμοποιεί την τεράστια δύναμή Του, για να τους βοηθήσει στην εκδίκησή τους. Δεν τους παραδίδει το "ξίφος" Του, για να πάρουν με τη μία και για πάντα τα κεφάλια των εχθρών τους.

Αυτός είναι ο λόγος του μίσους. Του αναγνωρίζουν τη "σωτηρία" τους, αλλά αυτό δεν τους φτάνει. Τον μισούν, γιατί απλούστατα δεν εκπληρώνει τα όνειρά τους. Τα όνειρα αυτού, ο οποίος είναι ο πραγματικός θεός τους και άρα αυτού που λατρεύουν πραγματικά, προσπαθώντας να γίνουν όμοιοί του. ...Τα γνωστά εβραϊκά, που ψάχνουν "ξένα κόλλυβα, για να κάνουν κηδεία"... Θέλουν τη βοήθεια του πανίσχυρου "ξένου" Θεού, για να

εκπληρώσουν τα όνειρα του δικού τους θεού. Τα όνειρα του Μωυσή. Ποιος είναι ο Μωυσής; Ο μεγαλύτερος γύφτος στην ιστορία της ανθρωπότητας. Το μεγαλύτερο έμβιο σκουπίδι, που έλαβε ποτέ την ανθρώπινη μορφή. Ο πιο αυθεντικός Εβραίος όλων των εποχών. Ο πιο ευεργετημένος άνθρωπος από Θεό κι ανθρώπους. Ο απόλυτα αχάριστος υπάνθρωπος.

Αχάριστος απέναντι σε όλους. Τον έσωσε στην έρημο ο Θεός και ταυτόχρονα του έδωσε το μέγιστο Κεφάλαιο που μπορεί να δοθεί σε άνθρωπο και ήταν οι Δέκα Εντολές. Ο Μωυσής επέβαλε στον λαό τους δικούς του νόμους, οι οποίοι παρέκαμπταν αυτές τις Εντολές του Θεού. Έκλεψε το κεφάλαιο του Θεού, για να γίνει θεός ο ίδιος. Εκπαίδευσε τον λαό να λατρεύει τον ίδιο και όχι τον Θεό. Όταν πήγαν κάποιοι Εβραίοι να του "ξεφύγουν", λατρεύοντας τον αρσενικό "μόσχο", τους έπνιξε στο αίμα τους. Η ίδια αχαριστία τον διέκρινε και απέναντι στους ανθρώπους. Τον πήραν οι ξένοι Αιγύπτιοι και τον μεγάλωσαν όμοια με πρίγκιπα και αυτός τους "ξεπλήρωσε" με την απόλυτη αχαριστία. Τους έκλεψε όσο μπορούσε. Τους βασάνισε όσο μπορούσε. Στο τέλος, όταν τον μίσησαν, ως γνήσιος δειλός άρχισε να "τρέχει" στην έρημο για να σωθεί. Ο απόλυτος "κίναιδος".

Τότε αποφάσισε να "σώσει" και τους υπόλοιπους Εβραίους. Γιατί; Επειδή τους "αγαπούσε" και ήθελε να τους απαλλάξει από τον αιγυπτιακό ζυγό; Όχι βέβαια. Ως Αιγύπτιος και μάλιστα πρίγκιπας, ο οποίος εκτός όλων των άλλων ήταν και κομπλεξικός, τους Εβραίους τους έβλεπε όπως τους έβλεπαν όλοι οι υψηλόβαθμοι Αιγύπτιοι και ακόμα χειρότερα. Τους έβλεπε ως τους κατώτερους των δούλων. Ως τον απόλυτο "πάτο" της ανθρώπινης ύπαρξης. Τόσο τους υπολόγιζε και ανάλογα τους φερόταν. Οι Εβραίοι στην Αίγυπτο ήταν οι δούλοι των δούλων. Πιο κάτω από αυτούς δεν υπήρχε ανθρώπινος οργανισμός. Ήταν οι τελευταίοι των δούλων. Τις υπηρεσίες, δηλαδή, που προσέφεραν οι συμβατικοί δούλοι στους "ανώτερους" ανθρώπους, τις προσέφεραν οι Εβραίοι στους "ανώτερους" δούλους. Ο υπόκοσμος των δούλων. Πιο φτηνοί και από τα αιγυπτιακά γαϊδούρια. Συνήθως ήταν ακριβότεροι μόνον από τις αλογόμυγες.

Αυτά δεν τα λέμε εμείς, για να τους μειώσουμε. Αυτά τα λέει η ιστορική επιστήμη. Εμείς μόνον τη γλαφυρή περιγραφή βάζουμε. Την εποχή λοιπόν, που έλαμπε ο Μινωικός Πολιτισμός και τύγχανε του σεβασμού, της εκτίμησης και του θαυμασμού της Αιγύπτου και της Βαβυλώνας, οι Εβραίοι, είτε στη Βαβυλώνα είτε στην Αίγυπτο, ήταν οι δούλοι των δούλων. Πιο φτηνό χόμπι εκείνη εποχή ήταν να κάνεις συλλογή από τα πρωτότυπα "Σαρκοζί", "Κίσινγκερ", "Γούντυ Άλεν" και "Γκρίνσπαν", παρά συλλογή σπανίων εντόμων. Δούλος, που εκείνη την εποχή στην Αίγυπτο δεν είχε τη δύναμη να εξουσιάσει ένα γαϊδούρι, μπορούσε να διατάζει, να κλωτσάει ή και να σκοτώνει έναν Εβραίο στον δρόμο. Δούλος, που δεν είχε να φάει, μπορούσε να "πληρώσει" τις υπηρεσίες Εβραίας πόρνης. Πιο κάτω από αυτές δεν υπήρχε ανθρώπινο ον. Μετά έρχονταν οι κατσίκες και περνούσες στην κατηγορία της κτηνοβασίας.

Γιατί τους πήρε μαζί του ο "ανώτερος" Μωυσής; Μήπως από "ευαισθησία" για τα βάσανα τους; Όχι βέβαια. Τους πήρε για τον πάγιο εβραϊκό λόγο. Για να τους εκμεταλλευτεί. Τους πήρε για δύο λόγους. Πρώτον, για να κουβαλήσει φτηνά τα κλοπιμαία του, εφόσον τα γαιδούρια στην Αίγυπτο ήταν ακριβότερα και σπανιότερα από τους Εβραίους. Δεύτερον, γιατί οι Αιγύπτιοι κυνηγούσαν άνθρωπο και οι Εβραίοι τουλάχιστον στη μορφή έμοιαζαν με ανθρώπους. Γι' αυτό τους πήρε. Για ανθρώπινο "έρμα". Για να τους χρησιμοποιήσει, προκειμένου να σωθεί ο ίδιος. Για να μοιραστεί μαζί τους το κόστος της δικής του σωτηρίας.

Αν προλάβουν κάποιον οι Αιγύπτιοι διώκτες, αυτός να είναι ένας βραδύτερος Εβραίος και όχι ο ίδιος. Αν σκοτώσουν κάποιον οι Εβραίοι, αυτός να είναι ένας πιο ασήμαντος Εβραίος από τον ίδιο. Χρειαζόταν ανθρώπινη μάζα, για να καθυστερεί τους διώκτες του. Οτιδήποτε μπορούσε να τους "πετάξει", για να τους καθυστερήσει. Δεν μπορούσε η "σαρδέλα" της δειλίας να σωθεί μόνη της και αύξανε τις πιθανότητές της με τη σύνθεση "κοπαδιού". Μαζί μ' αυτούς θα εκμεταλλευόταν και τις γυναίκες τους. Αν στην απόλυτα δύσκολη στιγμή μπορούσε να εκτονωθεί ο θυμός των Αιγυπτίων στρατιωτών με σεξ γνώριζε ο Μωυσής ότι είχε τη δυνατότητα να τους παράσχει τέτοιου είδους υπηρεσίες.

Σ' αυτόν μοιάζουν οι Εβραίοι και αυτόν έχουν ως θεό τους. Με αυτόν τώρα θα πρέπει να σωθούν μέσα στον "Λαβύρινθο" της ανατολικής Μεσογείου και της Κρήτης. Στον "Λαβύρινθο", που μπορεί να κλείσει ερμητικά γι' αυτούς, αν κλείσει η γερμανική "πόρτα" διαφυγής. Αυτοί, που κάποτε σώθηκαν στην έρημο, θα πρέπει να το επαναλάβουν και μέσα στον "Λαβύρινθο" της Μέσης Ανατολής. Τότε όμως είχαν βοήθεια, γιατί ο Θεός είχε "σχέδια", τα οποία με την αθλιότητά τους τα εξυπηρετούσαν. Τώρα δεν θα έχουν τίποτε, γιατί απλούστατα τώρα τελείωσαν τα "σχέδια" ...Τώρα, καλά "ξεμπερδέματα" με τον ελληνικό "Μινώταυρο" ...Είχαν δεν είχαν, τον "ξύπνησαν" με την ηλιθιότητά τους.

Τραϊανού Παναγιώτης

...ο καλύτερος "φίλος" των Εβραίων